

Đệ Nhất Bạn Gái Tổng Tài

Contents

Đệ Nhất Bạn Gái Tổng Tài	1
1. Chap1: Ngày Xin Việc	2
2. Chap2: Lao Công Hay Trơ Lý?	5
3. Chap3: Làm Loạn (1)	7
4. Chap4: Làm Loạn(2)	10
5. Chap5: Nói Sợ Hải	12
6. Chap6: Trỏ Tài Nấu Ăn	15
7. Chap7: Hợp Cổ Đông	18
8. Chap8: Làm Bạn Gái Tôi Nhé?!	21
9. Chap9: Sáu Ngàn Đô	24
10. Chap10: Chủ Tịch.. Ngài Ấy Muốn Ngài....	27
11. Chap11: Hiểu Lầm	30
12. Chap12: Hôn	33
13. Chap13: Lời Mời Công Ty Đối Tác	36
14. Chap14: Tình Yêu Sét Đánh	39
15. Chap15: Tổng Giám Đốc!! Xin Anh Né Cho	41
16. Chap16: Thích Đình Đình?!	43
17. Chap17: Người Mẫu Quảng Cáo	46
18. Chap18: Định Mệnh	49
19. Chap19: Tiệc Rượu	51
20. Chap20: Vị Khách Không Mời	55
21. Chap21: Kẻ Bị Lợi Dụng	57
22. Chap22: Kết Thúc	60

Đệ Nhất Bạn Gái Tổng Tài

Giới thiệu

Đệ nhất bạn gái Đệ nhị bạn gái Đệ tam bạn gái Đệ tứ bạn gái Huh?! Anh có phải đã liệu quá không?

1. Chap1: Ngày Xin Việc

- Xin mời Cô Hàn Băng Di

- có

Hàn Băng Di đứng lại đi lại căn phòng kia, hôm nay là ngày cô đi xin việc làm, nơi cô xin việc là công ty lớn hàng đầu nước Lâm Thương, thật hài hứng a!!

Bước vào phòng phỏng vấn, từng giọt mồ hôi lạnh chảy ra, tay cô rung lên từng hồi... Miệng lắp ba lắp bắp

- tên mù?

- mời ngồi

Người con trai ngồi trên ghế xoay lại, miệng hiện lên một vệt cười

20 phút trước...

- hự!!! Không hiểu sao có thể dậy trễ được nữa

Hàn Băng Di chán nản, chạy thật nhanh đến Lâm Thương, vừa đến quầy lễ tân thì cô gái lễ tân nói phải đợi nên lại ghé chờ ngồi

Một người thanh niên từ đâu đi đến

- cô nhích sang bên kia một chút

Đang tức mình vì đi trễ lại còn gặp phải tên này, cô nhăn mặt la lên

- anh đi mà qua bên kia ngồi, mù à? Chẳng thấy nhiều ghế vậy sao?

- tôi muốn ngồi ghế này

- ai!! Tên mù này mau đi chỗ khác ngồi đi

Cô chỉ việc nói và xua đuổi, chẳng biết chàng trai đó mặt đã đỏ đến mức nào, người đi phía sau thì mặt trắng bệch cắn môi

Keng...

Thang máy vừa mở cửa, cô nhanh chóng chạy vào, chàng trai kia cũng đi vào một cách nhàn nhã

- vừa nãy tôi nặng lời quá

- ..

- anh cũng đến đây phỏng vấn xin việc à

Nghe cô nói chàng trai vẫn im lặng nhưng đến đây thì cậu quay qua nhìn cô, trên mặt hiện lên một nụ cười

- ừ

- anh là người kín tiếng nhỉ, nói ít thật đấy

- do cô nói quá nhiều

- còn đỡ hơn nhiều người rồi đấy

Keng...

- tới rồi, anh không ra à?

- ừ

- thế tôi đi trước “tên mù”

Cô cười rồi ung dung đi vào nộp phòng chờ phỏng vấn

Bây giờ...

- phải tên mù cô gọi đang ngồi đây

- tôi xin... Xin... L... Lỗi

Băng Di thật sự đang lo a!! Nếu không xin được việc ở đây thì tiền sinh hoạt của cô coi như xong, chỉ có ở đây mới mong làm giàu được...

- cô hên thật đấy, được cả tổng giám đốc trực tiếp phỏng vấn nha

Cô gái đứng kế bên cái tên gọi là tổng giám đốc kia cười hề hề, quả thực vừa nãy cô rất sợ vì thấy lần đầu tiên có người dám chửi cả tổng giám đốc!!

- phải phải!! Tôi hên thật a!! Hahaha

Cô cười, tay run rẩy đưa hồ sơ lên bàn

- Hàn Băng Di, 21 tuổi sao?

- vâng

- tốt nghiệp 21 tuổi sao? Hiếm đây

Cô thư ký đứng kế bên mỉm cười

- tại sao cô muốn vào đây xin việc?

- à vì có thể thu nhập và góp ít công sức giúp Lâm Thương ngày càng phát triển

- vậy cô nghĩ dự án này có thành công không

- a việc này

- chẳng phải cô được bằng cử nhân quản lý sao? Cho chút ý kiến cũng không tệ

Lâm Vũ Uy ngoắc tay, cô thư ký hơi căng thẳng, đưa tờ giấy lại đưa cho hắn

Băng Di cầm tờ giấy ” Quy hoạch khu V” lên xem, hơi nhíu mắt

- khu này có phải đã là có khách sạn Nhạc Linh

- phải

- vậy thì chẳng phải chúng ta đang đi vào đường cùng sao? Nếu cả hai công ty lớn đều cùng đầu tư vào một khu đô thị như vậy chắc chắn sẽ không có nhiều lời, thay vào đó nên quy hoạch khu K, ở đó hiện cũng đang càng phát triển, đầu tư vào đó sẽ lợi rất nhiều vả lại ở đó lại là khu trung tâm, nhanh chóng sẽ có lời nhiều hơn... À

Nói rồi cô ngược mắt lên nhìn, mồ hôi lại chảy ra, hai còn người trong phòng đều đang nhìn cô, cô gái thì há hốc mồm, chàng trai thì cười nhếch môi, có vẻ rất hài lòng

- xin lỗi tôi nói nhiều q....

- làm sao cô biết!!?

- suýt, An Nhiên, để Băng Di nói đã

Cô thư ký vừa mở miệng thì Vũ Uy đưa tay chặn lại, ánh mắt nghiêm túc, hai tay nắm lại để lên bàn, nhìn cô

- cô được nhận, về việc này, ngày mai sẽ đi làm, cứ đến gặp tiếp tân

- cảm ơn anh tổng.. Tổng giám đốc

- ừ

Cô mừng rỡ, đi ra khỏi phòng, hào hứng, vậy là có ngân khố cho tiền sinh hoạt rồi há há há!!!

- Lâm Tổng?

- An Nhiên chị thấy cô gái này thế nào?

- hmmm ngây thơ, dữ dằn và rất thông minh

- phải!

- cô ấy còn nghĩ ra cách Lâm Tổng đã nghĩ ra thật đáng phục a...

- chị nghĩ cô ấy có thích hợp ?!

- rất xứng đáng

- em cũng nên hành động gì đó rồi nhỉ?

Hắn nhú mày nhìn An Nhiên, nhếch môi sẽ rất thú vị đây

Sáng hôm sau...

Ring ring ring...

- alo

Cô giọng ngáy ngủ, mắt nhắm mắt mở cầm lấy chiếc điện thoại trên bàn

- cô là Băng Di?

- phải, xin hỏi ai vậy?

- à tôi là An Nhiên, cô không đi làm hôm nay sao?

An Nhiên? À là chị thư ký hôm qua... Khoan, khoan đã, chị ta nói đi làm?

Băng Di mở màn hình điện thoại, mắt tròn trĩnh đã 11 giờ rồi

- a em xin lỗi, bây giờ, ngay bây giờ em lập tức tới công ty, xin lỗi làm phiền chị rồi!!!

Băng Di lập tức tắt máy, vừa nãy còn buồn ngủ mà bây giờ đã tỉnh hoàn toàn rồi há há há!!!

Lâm Thương...

- Nhiên tỷ

- Băng Di? Tới rồi sao? Nào lại đây

An Nhiên kéo cô đi lại phía thang máy, bấm nút tầng cao nhất

- em lên đó gặp Lâm tổng để nghe chỉ thị nha

- vâng

Cô gật đầu, cười nhẹ

Keng...

Cạch... Rầm...

- xin lỗi, có sao không?

.....

2. Chap2: Lao Công Hay Trợ Lý?

Cạch... Rầm

Tới nơi, cửa cũng vừa mở thì cô đi ra ngay, chẳng ngờ lại va phải một người khác, làm Băng Di té ạch xuống đất

- xin lỗi, cô có sao không?!

Một giọng nói khá trầm vang lên, một bàn tay đưa đến trước mắt cô

- không, không sao

Cô ngơ ngẩn, ánh mắt màu nâu cà phê rất quyến rũ a,lại còn mái tóc thơm tho kia nữa... vội lấy lại tinh thần đứng bật dậy

- ừm, vậy tốt rồi, cô là nhân viên mới của công ty à?

- vâng

- à trong khá lạ mắt

Anh ta nói, cười hời hợt rồi tiếp tục đi vào thang máy, cô cũng cười cho qua, tiếp tục đi đối mặt với TỔNG GIÁM ĐỐC, lần này chắc chắn không trừ lương thì cũng sẽ phạt a!!!

Cốc cốc...

- vào đi

- xin, xin chào ... tổng... Tổng giám đốc

- tôi đã ăn thịt cô chưa?!

- chưa

- vậy làm gì cả người đều run lên như vậy?!

Hắn lạnh băng, ngồi trên bàn làm việc, mặt lạnh nhìn cô

- tên mặt cá chết

Cô bắt giác chếp miệng

- huh?! À cô muốn thế nào đây, là làm ở phòng nhân sự hay lao công?

- gì cơ?!

Cô đạt bằng cử nhân ở tuổi 21 là chuyện cực kì hiếm, lại cho cô làm ở phòng nhân sự sai việc vặt hay làm ở phòng lao công đi lao cả công ty này á, tên này dám xem thường cô?!

- này, anh co phải..

- tôi tên Lâm Vũ Uy không phải này

- Lâm Vũ Uy, anh có còn là con người không, não anh không hoạt động à? Tên mù tên mặt cá chết, cho anh biết chị đây đạt bằng cử nhân ở tuổi này không phải dễ, tiền lương chị đây cho anh cả đấy ít nhất cũng phải chỉ ra một chút cho chị làm ở phòng thiết kế hay lên trợ lý giám đốc chứ!! Lâm Vũ Uy, cho anh biết tôi không làm lao công, cũng chẳng làm ở phòng nhân sự, nhất định phải là trợ lý hay ở cấp cao hơn

Cô khăng đĩnh nhiều lần, mặt tự hào vì đã lý luận hết sức thuyết phục như vậy nhưng hình như cô vừa làm gì sai trái thì phải, cảm giác sống lưng trở nên lạnh băng, một luồng sát khí chạy quanh người cô...

Ừc...

Nuốt nước bọt, cô cố gắng nhìn người ngồi trước mặt mình, Lâm Vũ Uy bây giờ mặt đã đỏ, gân xanh nổi lên ở tay, cho thấy hắn đang rất tức giận

- cô bao nhiêu tuổi?

Hắn chợt thay đổi khuôn mặt nhanh chóng, cười hiền nhìn cô

- 21

- vậy biết tôi bao nhiêu tuổi không?

Ánh mắt “bao dung, độ lượng, lương thiện” nhìn cô trù mến

- ... Tôi không biết...

- là 25, xưng chị với tôi thì cô ăn phải gan cọp rồi, à còn nữa, về việc cô nói không làm ở phòng nhân sự và lao công tôi đáp ứng cô, cả về tiền lương cho hết tôi, tôi cũng cảm ơn nhé!!

Hự!!! Cái miệng hại cái thân!!! Thiên ơi!!! Ông nhìn xem cô gái tội nghiệp này đang bị hàng ngàn con dao đâm vào tim đây

Từ bây giờ cô sẽ rút kinh nghiệm, “kiệm lời khi gần Lâm Vũ Uy, không bức xúc khi gần Lâm Vũ Uy, không tức giận khi gần Lâm Vũ Uy và hàng trăm cái không nên khi gần Lâm Vũ Uy!!!”

- nếu vậy LÂM TỔNG À!!! Anh định cho tôi ở vị trí nào vậy!!!

Cô chớp chớp mắt, giọng nheo nhẹt làm Vũ Uy nhú mày, hơi nổi da gà nhìn cô

- trợ lý tổng giám đốc, luôn đi kế tôi ở mọi trường hợp

- ơ đó chẳng phải do thư ký Nhiên tỷ rồi sao?

- cô ấy là thư ký, cô là trợ lý, có ý kiến không?! Vả lại thư ký An cũng sắp cùng chồng đi nước ngoài, có khi cô phải làm tất cả

- gì cơ?!

- huh?!

Cô im bật, được rồi, vì tiền cô xin cống hiến hết mình, sẽ cố gắng làm há há há!!!

- nhưng mà anh có mắt nhìn cách phối đồ lắm đó!!

- huh?!

Hắn nhìn xuống ngay cổ áo , rồi khó chịu nhìn cô, cô cười hì hì rồi đi ra ngoài...

- sao rồi?! Lâm tổng cho em làm ở đâu?

Vừa đi xuống, An Nhiên đã đi đến cười nhìn cô

- là trợ lý tổng giám đốc :<>

Mặt cô uể oải, nhìn An Nhiên

- chị sắp nghỉ làm rồi, hừ chắc phải nhờ em cả rồi

- nhờ em?

- phụ Lâm tổng vài chuyện cá nhân như chọn cà vạt ấy!! Hì hì

- chọn cà vạt cũng phải nhờ sao?

Phải rồi, vừa nãy khi cô nhắc đến chọn cà vạt rõ ràng Lâm Vũ Uy đã tỏ ra khó chịu, xem ra cô có thể hành hạ hắn rồi

- thường sáng Lâm Tổng rất thích uống trà Đào, ăn nhẹ bằng bánh hoặc sô cô la

- Lâm Vũ Uy thích ngọt sao?!

- ừm

- chị hiểu hắn quá, chắc chị cũng đã làm ở đây lâu lắm rồi

- là chị họ của Vũ Uy hì hì..

An Nhiên cúi xuống nói nhỏ vào tai cô

- chị họ sao?!

A cô hiểu rồi, bọn họ là chị em họ có thể chơi với nhau từ bé nên hiểu cũng là chuyện bình thường mà

- hai người ở cùng nhà sao?!

- không-An Nhiên lắc nhẹ đầu- là mỗi sáng cùng tài xế qua nhà đón Lâm tổng, sẵn tiện chọn cà vạt giúp luôn ấy mà

- à

Cô cười như hiểu được chuyện, gật gật đầu, nhưng..

- chị thường dậy lúc mấy giờ?

- 7h

- đón Lâm Vũ Uy lúc mấy giờ?

- 8h

Hự!!! Sớm thế, mọi ngày cô ngủ đã cũng là gần 1 giờ chiều, bây giờ rút lại thay thế An Nhiên chỉ còn 7h thế thì lấy sức đâu ra!!!

- Lâm Vũ Uy đâu? Cho tôi gặp Lâm Vũ Uy ngay!!!

Một cô gái mái tóc xoăn bồng bênh, nước da trắng ngần, bận bộ áo hở hang đi vào, An Nhiên cùng Băng Di đột ngột quay sang nhìn, cô gái kia nhú mày tỏ vẻ tức giận, giậm mạnh chân đi lại phía cô và An Nhiên

- An Nhiên, Lâm Vũ Uy đang ở đâu?!

.....

3. Chap3: Làm Loạn (1)

- An Nhiên, Vũ Uy đang ở đâu?

- em bình tĩnh đã, có chuyện gì sao?

Cô gái đi lại, nhìn An Nhiên rồi nhìn cô

- Cô là nhân viên mới?

- vâng

- chết tiệt

Trông cô gái dường như rất tức giận, kéo tay cô

- tránh xa Vũ Uy ra

- khoan ý cô là?

Băng Di cười gượng, gì mà tránh ra, cô đã ôm hân từ lúc nào đâu mà tránh với không tránh

- xin nghỉ việc đi

- này tôi vừa mới làm được một ngày

- tôi nói cô nghỉ việc đi

Cô gái đẩy vai cô làm cô hụt vài bước cũng may có người đỡ lấy cô, nhưng mà khoan đã, cái mùi này quen quá...

- có chuyện gì làm loạn ở đây?

Chất giọng trầm đó, đúng rồi là anh ta, cô đứng sang bên, là người cô gặp ở thang máy

- phó tổng Vương

-phó tổng Vương

Mọi người đều cúi đầu nhìn người người con trai này, chỉ có cô là tỉnh nhất, ưỡn ngực nhìn anh ta tự hào

- Hạo ca?

- Đình Đình? Có chuyện gì lại vào đây làm loạn

- Vũ Uy đâu? Em muốn gặp anh ấy, tại sao lại tuyển nhân viên khác mà không nhận em

- Dung Đình, có lẽ Lâm tổng...

An Nhiên cười nhẹ lại kéo nhẹ tay Dung Đình đi sang một bên, cô là cũng bị Vương Hạo Phong kia kéo sang bên đó, gương gao nhìn Dung Đình

- sao lại ồn như vậy?

- Lâm tổng

- Lâm tổng

Lại một lần nữa, lần này thì dường như đã hội tụ đủ cả hai vị lãnh đạo của Lâm Thương, chỉ thiếu các cổ đông không trùng đã trở thành cái hội họp rồi, rất ồn và rất nhiều người tụ tập lại xem

- Đình Đình? Lại đây làm gì?

- tại sao em không được đi làm, còn tuyển người khác vào, sao không nhận em vào làm việc, em thì thua kém gì, hay trình độ chưa bằng cô gái kia

Dung Đình đánh vào ngực Lâm Vũ Uy rồi chỉ tay vào Băng Di, mắt đã thấm ướt

Hắn bắt chợt ôm cô gái vào lòng, trong lòng hắn cô gái nất lên từng hồi, người run lên thấy rõ

- mọi người tiếp tục làm việc, xin lỗi đã làm phiền rồi

An Nhiên lập tức giải tán đám đông, rồi cùng hắn, Dung Đình đi vào thang máy

Cô quay sang nhìn người đứng cạnh mình, Vương Hạo Phong đứng im lặng từ đầu, theo như cô thấy thì mọi lúc đều nhìn Dung Đình thì phải...

- Vương phó tổng..

Cô hơi kéo áo Hạo Phong, anh ta nhìn xuống cô, há vì chiều cao cô có hạng chỉ có 1m65 còn anh ta cũng khoảng 1m8 gì đó chắc cũng bằng tên Vũ Uy kia chứ không kém gì đâu

- có lẽ anh rất để ý cô Dung Đình kia

- đi ăn không? Hôm nay nhiều chuyện chắc cô cũng mệt

Thật ra thì mệt gì chứ? Chỉ có cãi nhau với tren Uy kia mới làm cô mệt não ấy, chỉ vào nhận việc rồi vừa xuống thì gặp chuyện này chứ có làm gì đâu mà mệt!!! Nhìn vào đồng hồ 3h. Cô cũng chưa ăn gì, quay sang nhìn Vương Hạo Phong gật đầu rồi cùng đi thang máy xuống bãi đỗ xe

Hạo Phong lái chiếc Ferrari màu đỏ đi đến, mắt cô sáng lên, là siêu xe, siêu xe đó, cô há hốc miệng, mắt to tròn xoe nhìn Hạo Phong ngồi ở ghế lái

- cô là ..

- gọi tôi Băng Di

- Băng Di lên xe đi

- ừm

Cô gạt mạnh đầu, là siêu xe thì ngu dại gì mà không lên đi thử một lần, ngồi vào ghế phụ, cô vươn vai thoải mái

- là lần đầu đi sao?

- không

- trong cô cứ như người mới lên siêu xe lần đầu

- ha ha ha

Thật ra trước đây cô từng đi với một cậu bạn rồi nhưng chỉ là đi họp mặt bạn bè rồi biết mặt chứ đến tên cậu ta cô cũng chẳng biết

- à Vương phó tổng!! nếu tôi đi khi còn trong giờ làm việc như vậy thì có sao không?!

-sẽ bị trừ lương

- này... Thế mau trở tôi về

- nhưng là đi với phó tổng thì không sao!!

- Vương Phó tổng... Anh đùa à!!!

- gọi tôi Hạo Phong, đã còn ở công ty đâu

- có thể sao?

- cứ gọi Hạo Phong

Từ lần đầu gặp ở thang máy, Vương Hạo Phong đã trông cô rất quen mắt, nhưng nhất thời chưa nhớ ra rất có thiện cảm

- anh định ăn ở đâu vậy?

- tới rồi

Vừa hỏi thì Hạo Phong cũng nhanh chóng trả lời, là khách sạn 5 sao....

- là Chi nhánh của Lâm Thương, có thể cũng gọi là đnag đi công tác nhỉ?

Hạo Phong cười bước xuống xe đi sang cửa bên kia mở ra giúp cô

- cảm ơn anh

Cô cười rồi cùng Hạo Phong đi vào, cả hai lên thẳng lầu nhà hàng của khách sạn dưới ánh mắt ngưỡng mộ của nhân viên tại đây, ” cô gái bí ẩn cùng Phó tổng có quan hệ mờ ám”

- Băng Di, cô muốn dùng gì

Cô nhìn sơ qua menu, mọi thứ đều rất đắt, không hổ danh khách sạn 5 sao của Lâm Thương

- à chỉ cần một ly nước chanh

Cô đưa tay lên, nhìn Hạo Phong cười cười

- vậy lấy hai phần bò

Hạo Phong vẫy tay, miệng nhếch lên nhìn cô

- có phải là thấy mắc không?!

- à vâng

- đừng lo cứ ăn tự nhiên đi

- thật không?! Nhưng ai trả tiền?!

Băng Di ngại ngần nhìn anh

- là công ty trừ tiền lương của cô để trả!!

- gì? Tôi nhìn thì sướng hơn

- đùa đấy!! Tôi đã nói tôi trả rồi

Anh bạn biết đùa quá =,=

Cạch...

Để ly rượu vang bên xuống bàn, Hạo Phong hơi nhúu mày nhìn Băng Di

- à đúng rồi Hạo phong!! Anh là thích Dung Đình à

Vừa lúc cô ngược lên thì thấy Hạo Phong cũng nhìn mình, ánh mắt chạm nhau làm cô hơi ngại ngần

- Dung Đình ? Nếu thích cũng chẳng được gì nhỉ?

- ý anh là...?!

- Vương Hạo Phong?

.....

4. Chap4: Làm Loạn(2)

- Vương Hạo Phong?

Là giọng của Đình, sao cô ấy lại ở đây?

- Đình Đình?

Hạo Phong xoay người, nhận được ánh mắt sắc bén từ phía sau truyền tới, lạnh sống lưng là cảm giác đầu tiên Hạo Phong cảm nhận được

- Lâm, Lâm Vũ Uy?!!!

Băng Di cứng ngắc, mở to mắt nhìn hai người kia

- sao hai người có hứng lại đi cùng nhau vậy?

- à là mời đi ăn giữa đồng nghiệp thôi mà

- bảo bối, sao không rủ tôi cùng đi?

Hắn đi đến ghế của cô ngồi, cúi thấp người hạ giọng nói nhỏ vào tai Băng Di, từng đợt điện chạy dọc người cô, Băng Di rùng người trợn mắt nhìn Vũ Uy, cái gì mà bảo bối?

- bảo bối sao?

Hạo Phong phì cười nhìn hắn và cô, miệng cười gian

- quả nhiên đã có nữ nhân mới bên cạnh

- cái gì nữ nhân? Cái gì bảo bối?

- suýt im lặng chút nào bảo bối

- anh....

- Hạo Phong, cậu đang ganh tị với tôi sao? Phải phải có nữ nhân rồi đây, chẳng phải cậu cũng nên tìm một cô gái đi là vừa ấy chứ

- Vũ Uy, anh nói bảo bối là ý gì?

Dung Đình nhíu mày nhìn mặt hắc, tay lại chỉ về phía Băng Di, quả thật cô đang tức, rất tức, đã gọi cô là bảo bối, còn Dung đình lại chỉ trỏ, đời này cô ghét nhất những ai chỉ tay vào mặt bình phẩm mình

Soạt...

Băng Di đẩy tay Dung Đình xuống, nhìn thẳng vào mắt Dung đình

- cho cô biết, đừng chỉ tay vào mặt người khác, nếu không...

- Băng Di, đi thôi, tôi có việc cần cô giúp

Hạo Phong nắm lấy cổ tay Băng Di, cô hơi giật mình, quay sang nhìn Lâm Vũ Uy... Cơ mà tại sao cô lại nhìn Vũ Uy? Đến cô cũng không hiểu được!!bất chợt, một bàn tay khác cũng nắm lấy cổ tay còn lại của cô

- Hạo Phong, Băng Di là trợ lý của tôi

- ồ vậy sao?

Vương Hạo Phong quay sang nhìn cô như muốn biết câu trả lời thật sự, đôi mắt màu nâu nhìn cô làm cô thoáng có chút ngại ngùng, nhẹ hơi gạt đầu

- vậy không làm phiền nữa, tôi đi trước, gặp lại cô sau Băng Di

Vương Hạo Phong nhanh chóng rời đi, để còn lại ba người, Dung Đình khẽ thấy nhói, mắt chăm chú nhìn hắc đang cầm tay Băng Di, Dung Đình đi lại, cười nhếch môi hạ giọng nói nhỏ vào tai Băng Di

- Băng Di, có lẽ cô nên sớm từ bỏ, nếu không hậu quả thật sự khó lường, chẳng may lại liên quan đến tính mạng thì...

- chuyện gì tôi tự có cách giải quyết, cảm ơn Dung tiểu thư đã nhắc nhở

Thái độ của Băng Di tuyệt đối bình tĩnh, hai mắt nâu cả phê không hề xao động, làm Dung Đình có vẻ khá tức tối, ả nghĩ chỉ cần nói vậy Băng Di sẽ tự động run rẩy mà bỏ chạy thế nhưng cô lại...

- Đình Đình, em về trước

- em về trước

Dung Đình dù không cảm tâm, chăm chú nhìn cô, Lâm Vũ Uy lại tháo gỡ giúp cô, Dung Đình sẽ chẳng bỏ qua dễ dàng như vậy, cô sẽ từ từ cho Băng Di rút lui

Về phần Băng Di, nghe Lâm Vũ Uy lên tiếng cô cũng nhìn lên khuôn mặt hắc, ở góc độ này thật sự hắc rất đẹp, đôi mắt màu hổ phách sâu thẳm, thật không nhìn ra hắc đang nghĩ gì, chỉ là chăm chú nhìn để xem..

- bảo bối, cô đang đọc tâm sao?

-huh?!

Nghe hắc hỏi, Băng Di giật mình, rút tay thì mới phát hiện hắc vẫn còn nắm, nắm rất chặt như sợ vụt mất vậy, điều này làm cô nhớ...

- tiểu Băng

Chàng trai chừng 17 tuổi, đôi mắt sáng trong, mái tóc đen dày đang vui đùa cùng cô bé chừng 13 tuổi, lúc ấy cô còn chưa đủ hiểu biết, chỉ là cảm thấy có chút cảm tình cùng chàng trai này...

- ca, chỉ Băng Di đọc tâm đi

- hmm đọc tâm sao?

- anh thật sự rất tuyệt, mỗi khi Băng Di nghĩ gì ca đều đoán được, chỉ Băng Di với

Cô bé nũng nịu, hai mắt tròn cười đến nhắm tít mắt, nước da trắng mịn, mái tóc đen được buộc hai chùm

- được, giờ thì nắm tay ca, nhìn vào mắt xem anh đang nghĩ gì?

Băng Di nắm lấy tay cậu bé, đôi mắt chăm chú nhìn vào mắt cậu

- biết rồi, là đang muốn chơi với Băng Di!!

- Băng Di Ngoan, đã có thể đọc tâm rồi

Cho đến giờ cô mới biết đó chỉ là một câu nói đùa, đọc tâm thật không đơn giản, nhưng tay hấn khi nắm lấy tay cô lại rất giống “ca” lúc trước, người vẫn luôn chơi đùa cùng cô

- đừng chăm chú nhìn người ta như vậy chứ bảo bối

Môi hấn nhếch lên, hiện lên một nụ cười gian tà

- đừng có tự ở đó ảo tưởng, và tên mặt cá chết như anh đừng có hờ ra lại gọi bảo bối này bảo bối nọ, dễ gây hiểu lầm lắm đấy

Ồ khoan, từ khi nào cô lại mạnh miệng như vậy? Lúc vừa gặp hấn ở phòng phỏng vấn chẳng phải cô đã rất run sao? Hay do áp lực? Không khuôn mặt hấn rất đáng sợ

- bảo bối

- tên mặt cá chết!!! Tên chết bầm!!! Im ngay cho tôi

Vừa quay mặt đi đã bị hấn gọi, rõ là tức chết!! Cô quay lại, tay chỉ thẳng mặt hấn

- Bảo bối, chẳng phải vừa rồi có người còn bảo ghét người khác chỉ vào mặt sao? Tôi không ngoại lệ đâu

- anh...

Cô tức đến độ không biết nói gì, trong đầu bây giờ chỉ có một ý nghĩ GIẾT HẤN KHÔNG THA!!!

- có định đi về không hay ở đây thuê khách sạn?

- tôi về

Hung hăng bước ra cửa, cô nghiêng rằng ” Tên mặt cá chết!! Anh sẽ phải hối hận, có một ngày tôi sẽ giết chết anh!!!!”

- bảo bối là hướng này!!!

Hấn đứng ở phía sau lưng cách cô một đoạn, giật mình cô mở to mắt, nhìn đường phía trước, phải rồi đi nhầm đường rồi ở đây hết đường rồi

- Bảo bối, chẳng phải cô giữ bình tĩnh tốt lắm sao? Sao mất hết cả ý thức đường đi vậy?!

- tên chết bầm!!! Sao không nhắc tôi chứ!!!

5. Chap5: Nỗi Sợ Hãi

- tên chết bầm!! Sao không nhắc tôi chứ

- nè bảo bối, tôi đã gọi em rồi còn gì?

Soạt...

Cô chạy lại cầm lấy cổ áo hấn thật không còn kiềm chế nổi nữa rồi

- bảo bối đã là quá đáng, đừng có lại gọi tôi là em!!

- này có người còn nhỏ hơn tôi tận 4 tuổi

Hắn đưa bốn ngón tay lên trước mắt cô, miệng cười gian... Mặt cô méo sệt, thật sự rất rất muốn giết người chỉ sợ nếu hắn không đi ngay bây giờ thì có lẽ sẽ xảy ra án mạng mất

- mau lên đây đi

Một chiếc BMW mui trần chạy đến, hắn ngồi ở ghế lái, tay ngoắc ngoắc gọi cô, miệng hiện lên vệt cười

- tôi không đi!! Như vậy không an toàn, nhờ anh bắt cóc tôi ...

Cảm giác cơ mặt giật giật, gân máu trong người sôi nóng, hắn nghiêng răng, mắt lườm Băng Di

- vậy đi với Vương Hạo Phong thì rất an toàn sao? Cũng là lần đầu gặp đấy

- ít ra không có gương mặt cá chết và lạnh như anh

Cô nhún vai, mặt ngây thơ vô (số) tội, miệng cười mỉm nhìn hắn

- tiếc quá, còn định bảo tăng lương nhưng mà bây...

Rầm...

Cửa xe mở ra rồi nhanh chóng được đóng lại, mắt sáng rực nhìn hắn

- Uy, anh thật vất vả, vậy bây giờ anh muốn đi đâu vậy?!

Hắn ngạc nhiên mở to mắt nhìn Băng Di nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, ho khan vài cái rồi khởi động xe

- bảo bối, nhà em ở đâu?

- số 16 đường XX

- không sợ tôi biết nhà sẽ đến làm phiền em sao?

- lúc đó tôi sẽ đi kiện

Nó gác tay lên thành xe, mặt hơi nghiêng nhìn ra ngoài đường, buổi tối của thành phố quả nhiên rất đẹp, xe đã đi đến ngoại thành của thành phố cần đi qua một cây cầu rồi lại chạy vòng vào thành phố lần nữa thì mới đến, cơ mà sao trong xe lại không có lấy một tiếng động, mặt khó hiểu quay sang nhìn hắn

Bất chợt, cô cũng bắt gặp ánh mắt của hắn, chỉ là giữa khoảng không nhưng cô lại cảm thấy như rất gần vậy, nhìn thêm lát nữa chắc ngượng chết mất, lập tức não hoạt động, ra lệnh cho đầu cô phải quay đi

- tôi không thu tiền đâu, nhìn thoải mái đi

Lâm Vũ Uy cuối cùng cũng lên tiếng, phá tan cái không khí im lặng này, cô cũng hơi liếc mắt sang, tay hắn cũng gác ở thành xe, chống lên, tay còn lại cầm lấy vô lăng, mặt hơi nghiêng, miệng lại như mang ý cười, ánh mắt màu hổ phách chăm chú nhìn đường lái xe ở góc độ này, theo Hàn Băng Di thì hắn là tên đẹp trai nhưng lại rất lạnh lùng

- tên mặt cá chết như anh thì có ma mới nhìn

- để tôi chờ cô thành ma

- anh!!!

Hắn nhếch môi thoả mãn, xem như cứ trêu cô được thì trêu vậy

- tới rồi, ngừng xe

Cô kéo tay áo Lâm Vũ Uy, tay còn lại kéo khoá cửa mở lên, hắn cau mày, nhìn Hàn Băng Di

- bảo bối, em kéo thế lại nhấn áo

- tôi ủi cho

- tôi không thích cởi áo

- lấy áo tôi mà bạn

- em là nữ

- anh cãi nhiều như vậy thì anh là nam chắc

Hắn ngẫm hiểu, mặt đơ, cảm thấy cơ mặt giật lên từng hồi, cô ta còn nói Lâm Vũ Uy hắn giống nữ sao?

Cạch...

Cửa nhà được mở ra, bên trong khá nhỏ nhưng lại rất thoáng, lại còn sạch nên khiến người khác cảm thấy rất dễ chịu, Lâm Vũ Uy đi vào, mắt đảo nhìn xung quanh

- em ở một mình à?!

- ừ

Hàn Băng Di nhanh chóng mở đèn giống như đang sợ gì vậy, đi khắp nhà đều sáng rực ánh đèn, hắn trề môi, lườm cô, ngồi xuống ghế sofa

- em giàu quá nhỉ

- nếu giàu tôi đã mua hẳn căn biệt thự rồi, đỡ phải ở nơi chật hẹp như này

- rõ là mở tất cả đèn như vậy, một tháng ít nhất cũng rất đắt

-

Cô im lặng không trả lời, từ dưới nhà cầm lên cốc nước để lên bàn trước mặt hắn, rồi đi lên lầu

- không sợ tôi cướp đồ nhà em à bảo bối

- cứ lấy tự nhiên, vào công ty tôi sẽ đòi lại

Cô cười, hắn cũng nhếch môi, cũng khá biết hù dọa đấy!!

Vài phút sau trở xuống, ở cổ có chiếc khăn tắm, tóc búi lên vài cọng tóc ướt rũ trước mắt và sau gáy, bận áo thun và quần short, ngồi lên ghế kế Lâm Vũ Uy. Hắn không nói gì, chỉ quay mặt đi chỗ khác

- nãy giờ anh lấy được bao nhiêu thứ rồi?!

- chẳng có gì đáng để lấy

Hắn nhếch môi, khẽ liếc nhìn cô, tay lấy vài cọng tóc ướt vén gọn lên giúp cô, Băng Di mở to mắt, mặt hơi đỏ quay đi

- tôi rất có mị lực nhỉ?!

- đừng ảo tưởng

Cô vẫn nhìn sang một bên, quả thật khi ở gần hắn cô chưa bao giờ giữ được bình tĩnh, chẳng hiểu vì có gì cứ loạn cả lên, lúc vừa gặp, lúc phỏng vấn hay khi đi xe cho đến khi ở nhà... Luôn cảm thấy rất mất bình tĩnh

Cạch....

Bỗng mọi thứ đều tối đen, cúp điện?!

- chuyện gì vậy?!

Cô hét lên, ôm chầm lấy “cái gối” kế bên, mắt nhắm nghiền lại

- khụ... Khụ... Hình như là cúp điện

Hắn ho khan, đẩy cái vật thể vừa ôm mình ra, nhưng hình như Hàn Băng Di bám rất chắc a!!

- sao lại vậy, chẳng phải đã rất lâu rồi không còn cúp điện nữa sao?!

Mắt vẫn nhắm và miệng cứ nói, cô ôm rất chặt cánh tay hắn, hắn dường như hiểu chút gì đó, hình như cô rất sợ bóng tối, nên mới mở đèn lên như vậy...

- cũng trễ rồi, tôi phải về đây

- đừng... Đi...hức...

Hắn vừa đứng lên thì lại bị kéo trở lại, lại còn nghe tiếng cô nấc lên rồi cảm thấy áo có vẻ bị ướt

- bảo bối?!...

Lâm Vũ Uy cau mày, có vẻ đã mất bình tĩnh rồi, dù có sợ chẳng phải cô vẫn giữ được bình tĩnh đó sao?!
Chẳng lẽ lại sợ đến bật khóc!?

- đừng... Đi... Ồ... L... Lại ...

Tiếng cô nấc lên càng lớn hơn, cô thật sự đang rất sợ, cô vúi lấy tay áo hắn, ôm chặt hắn như sợ hắn bỏ đi, tiếng khóc cũng nhỏ dần

- tôi là sếp của em đấy bảo bối!!

- đêm nay, đêm nay thôi, có thể ở lại không?!

- em không biết “cô nam quả nữ” ở với nhau sẽ có chuyện gì à?!

-...

Không có tiếng trả lời, Hắn mở điện thoại, bật đèn sáng hơn một chút, đưa đến chỗ cô, miệng hiện lên một vết cười nhẹ, lắc đầu, đã ngủ rồi, sợ đến độ thiếp đi rồi sao?!

6. Chap6: Trở Tài Nấu Ăn

- này bảo bối...

Hắn lay nhẹ người cô, tiếng khò khè phát ra, hắn trầm mặt, nhìn mặt cô, mái tóc màu nâu đã loà xoà trước mặt, khuôn mặt lúc ngủ rất dễ thương, đôi mắt hắn dần chuyển xuống từ từ từ đến cổ rồi lại đến
Nói chung là cả người :))

-...

Lấy tay vuốt cằm, lắc đầu ” thật không sợ như thế này sẽ bị đàn ông ăn sống hay sao?!” Lâm Vũ Uy đi đến, nhấc bổng cô lên rồi đi lên lầu, phòng ngủ ở đâu thì cũng rất dễ nhận ra vì chỉ có mỗi một phòng ở tầng này, để cô nằm xuống giường, lấy mền chen kín người Hàn Băng Di

- ưm...

Cô xoay người, kéo luôn tay hắn đang đắp mền ôm lấy, hắn lần này tối sầm mặt, Hàn Băng Di cô thật không cảnh giác sao?! Đôi mắt hắn chăm chú nhìn vào cổ cô, trắng mịn làm người khác cũng ghen tị, cổ thật nhẹ rút tay ra nếu không hắn thật sẽ...

20 phút sau...

- Thật không có thuốc chữa

Hắn cứ đưa tay lên mở mền ra, chạm đến gần cổ cô lại lấy tay lại, tại sao lại như vậy!!!! Tại sao đối với Hàn Băng Di hắn không thể làm gì hết

Bất lực ngồi nằm xuống bên cạnh cô, tay vuốt vài sợi tóc trên mặt Băng Di sang một bên, miệng hiện lên một vết cười chính Lâm Vũ Uy hắn cũng chẳng hiểu vì sao lại cười...

Rú rít rú rít...

- ơm...

Hàn Băng Di xoay người, chạm vào một vật thể khiến cô giật bắn người, mắt mở to hết cỡ nhìn bên cạnh...

- anh.... Anh Sao lại ở đây....

- im miệng... Ổn chết được

Hắn cau mày, tiện tay lấy một cái gối bên cạnh che đầu

- biến đi, tôi đang mơ phải không.... Anh tại sao lại ở đây khoan đã...

Hàn Băng Di cố nhớ lại, ngồi trên giường nhớ lại... Là hôm qua cúp điện, sao đó cô đã khóc sau đó..... Cô không biết gì nữa...tay kéo mền xem trên người mình, cô nhẹ thở phào vẫn còn quần áo, Trùng mắt, cô nhìn Lâm Vũ Uy

- mau xuống giường của tôi tên mặt cá chết

Cô đạp mạnh chân làm hắn lảo đảo ngã xuống đất, thoả mãn bùm miệng cười

Hắn ngồi dậy, mặt nghiêm túc nhìn cô, tay cầm gối ném lên trúng vào mặt Băng Di, hắn bỗng đứng ngủ trên giường cô đã không nói, lại lấy gối quăng vào mặt cô thì không thể tha, cô lấy cái gối ôm bên cạnh, tiện tay quăng lại vào mặt hắn

Vừa đứng dậy lại bị cái gối kia trúng người, hắn mất đà lại lần nữa nằm dưới đất, máu nóng trong người hắn thật sự đã sôi rồi, ngồi dậy, cầm lấy mấy cái gối xung quanh ném lên người Băng Di, cô cũng chẳng chịu thua, ném lên người hắn mấy cái

- anh có chịu thua chưa? Cho anh chết, chết đi, chết đi

Mỗi chữ chết cô lại nện gối lên người hắn, mặt thoả mãn, thấy hắn im lặng ngồi trên giường cô mới không đánh nữa, ngừng tay nhìn xuống

- bảo bối, em thua chắc rồi

Vừa nói, hắn kéo tay cô ngã xuống giường, hắn ngồi phía trên, cô nằm ở dưới, Hàn Băng Di mở to mắt, cả hai lại thở dốc.... Chẳng biết tại sao nhưng mà...

Rầm...

Hàn Băng Di đạp mạnh chân vào bụng hắn, Lâm Vũ Uy nhăn mặt ngồi dưới đất

- xi...xin... lỗi

- em ...

Hắn nói không nổi nữa, cô đạp mạnh như vậy, lại chẳng thương hoa tiếc ngọc à nhầm... Chẳng thương ngọc tiếc hoa... Hự à không phải là... Nói chung là không biết thương người :))

- tại anh đó thôi

Hàn Băng Di nhún vai, miệng cười thâm đi vào nhà vệ sinh đóng cửa lại

Hắn ngồi yên không nói gì, mắt đảo xung quanh...

Cạch...:

Cửa phòng vệ sinh mở ra, cô vừa buộc tóc vừa đi ra nhìn quanh... Hắn đâu rồi?! Hít vào một hơi, mắt cô sáng rực, là mùi đồ ăn, thơm quá!!!

- mau ăn sáng rồi đi làm

Hắn đưa tay lên nhìn đồng hồ, trên người đeo một chiếc tạp dề trong đảm đang vô cùng :> Hàn Băng Di tò mò, nhìn kĩ món ăn trước mắt là mỳ ý

- không có độc đâu

Hắn từ nhà bếp đi ra, sẵn tay tháo chiếc tạp dề trên người xuống, đi lại ghé ngồi xuống đối diện cô

- có thể ăn?

- nếu không ăn được tôi sẽ chẳng làm cho em ăn đâu

- anh biết nấu sao?

- như em thấy

- ...

Cô không hỏi nữa, lấy nĩa quăn lấy những sợi mì đưa lên miệng... Cái cảm giác này sao mà.... Nó lại ngon như vậy chứ...

- tuyệt

Cô đưa ngón tay cái ra trước mặt hắn, rồi lại tiếp tục ăn, chỉ chốc lát đĩa mì đã hết sạch

- ngon quá, sau này hôm nào cũng được ăn món của anh nấu thì sướng chết mất

- rất sẵn lòng

- không tính tiền công á?

- sẽ trừ vào lương sau

- ...

Trên xe, không khí lại im lặng, cô trầm mặt, hắn thì chỉ chăm chú lái xe, thật ra thì cô có muốn tình thế xảy ra như thế này bao giờ đâu chứ

Vừa nãy nghe Lâm Vũ Uy hắn nói trừ lương của cô nên cô hơi mạnh động một chút đánh vào bụng hắn một phát thôi mà, chẳng ngờ hắn lại giận... Xem ra lần này lương của cô....

- đến rồi, xuống xe

Chiếc xe dừng lại trước cửa Lâm Thương, cô im lặng mở cửa

- cảm ơn

Rồi đi nhanh vào bên trong, nhân viên trong công ty bắt đầu lại bàn tán, tại sao Lâm Tổng lại đi cùng với Hàn Băng Di, nhân viên mới.

- Vương phó tổng

- Vương phó tổng

Mọi người cúi đầu chào Vương Hạo Phong, hắn cũng gật nhẹ đầu rồi đi nhanh đến phía cô

- hôm nay trông cô buồn quá nhỉ?

- tôi...

Soạt

7. Chap7: Hợp Cổ Đông

Một bóng người đi đến, kéo mạnh tay Hàn Băng Di làm cô mở to mắt

- Lâm Tổng

- Lâm Tổng

Mọi người đi ngang đều trầm trồ nhìn những vãn cúi đầu chào Lâm Vũ Uy, hần không gập đầu, cũng không nói bất cứ lời nào, chỉ quay đầu trừng mắt nhìn Vương Hạo Phong

- cậu...lo cho cô ta đi

Ở chữ cậu, hần giơ tay chỉ về phía sau Vương Hạo Phong rồi kéo nhanh Hàn Băng Di đi vào thang máy

Vương Hạo Phong nhú mày khó hiểu, quay đầu lại đằng sau

- Hạo ca

Dung Đình tung tăng đi vào, trên người bận một bộ đầm ôm sát người tôn lên thân hình chuẩn đẹp của mình, mái tóc xoăn xoã bồng bềnh sau lưng, khuôn mặt đeo kính râm, trên tay cầm chiếc túi sách hàng hiệu, chân đi đôi giày cao cả tất, mỹ nữ!!!

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Dung Đình và Vương Hạo Phong, anh không nói gì, im lặng

- Hạo ca, anh có thấy Vũ Uy ở đâu không?!

- đi

Vương Hạo Phong kéo tay cô đi đến phòng chờ bên cạnh sảnh, vừa buông tay, anh lại hỏi

- em đến đây làm gì?!

- tất nhiên là đến thăm anh và Vũ Uy

- ...

- em lại còn muốn làm ở công ty này nữa

- em đã là minh tinh hàng đầu?

- phải phải, nhưng cũng phải có chút gì đó ở ngành kinh doanh chứ

- ...

- anh với em từ nhỏ quen biết, còn có cả Vũ Uy, anh xin anh ấy cho em vào làm với

Dung Đình bày ra khuôn mặt đáng thương, mắt ươn ướt, cố dùng mỹ nhân kế

- em khóc cũng vô dụng, về đi

... Bên trong thang máy...

- này anh bị điên à?!

- bảo bối, ngày nào không chữ anh thì không chịu được à?!

Hàn Băng Di đưa tay lên tính nhắm, nhú mày nhìn hần

- là ba ngày, chỉ mới ba ngày mà ngày nào anh cũng bắt tôi phải chữ mắng anh đấy tên mặt cá chết!!

- ...

- nhưng mà sao lại phải kéo tôi đi

- để hai người kia có thời gian bên nhau

- chứ không phải tôi và anh mới p...

Chết tiệt!! Cô đang nói gì vậy?!! Vội bịt miệng mình lại, cô lườm nhìn hần đang cười, quay mặt đi

- hôm nay có cuộc họp cổ đông, em chuẩn bị giấy tờ đi
- An Nhiên chị ấy ...
- nghỉ rồi, ngày mai chị ấy sang nước ngoài, còn bây giờ công việc của em là chuẩn bị giúp tôi
- được rồi

Keng...

Cô cười mỉm, đi nhanh ra ngoài đến văn phòng chuẩn bị giấy tờ

Trở lại phòng chờ...

- em khóc cũng vô dụng, về đi
- đến giờ em cũng không biết chúng ta như thế nào đây?!
- thế thì đó là tùy em quyết...

Vương Hạo Phong cau mày, xoay người rời đi, chỉ còn Dung Đình đứng đó, cô ngơ người, hai tay nắm chặt lại, “Hạo ca, anh...” Cô ngồi phịch xuống đất ” anh vẫn không hiểu em!!”

- hôm nay mời mọi người đến đây là để bàn về việc mua khu thương mại ở phía đông, ai có ý kiến xin nêu rõ
- Một người đàn ông tuổi trung niên nói xong thì kéo ghế ngồi xuống, đôi mắt ngưng lại ở một chàng trai ngồi ở đầu bàn, thái độ yên tĩnh, đôi tay nghiêm túc gõ nhịp trên bàn
- tại sao lại mua ở phía đông, chẳng phải ở đó chúng ta cũng đã có cổ phần rồi sao?
- ở đó chúng ta sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc hơn, về phần cổ phần, theo như tôi biết nếu cứ tiếp tục đầu tư là được rồi cần gì phải mua thêm công ty
- mua nhiều thì chúng ta lợi nhiều, hỏi dư thừa
- nhưng
- mọi người

Hàn Băng Di ngắt lời những người đang tranh cãi, cô mỉm cười, bọn họ lại tức giận, là việc của công ty, nữ nhân này ở đâu lại chui ra đây làm phiền

- cô là ai?
- phải, sao cô lại vào đây
- mau ra ngoài đi, để chúng tôi bàn công việc
- để cô ấy nói

Lâm Vũ Uy im lặng giờ cũng đã lên tiếng, trầm tĩnh nhìn từng người một, bọn họ chỉ im lặng, có ai ngu đại lại đi cãi Lâm tổng bao giờ

- Băng Di cô tiếp tục

Vương Hạo Phong ngồi cạnh cười nhẹ nhìn cô

- xi..xin chào mọi người, có thể mọi người cũng đã biết, hai khu thương mại mà chúng ta vừa nhắc đến là hoàn toàn khác nhau, một bên là có cổ phần, bên còn lại đang dự tính mua, vậy tại sao lại không thử theo vị này vừa nói, chỉ đầu tư vào một ngành, công ty chúng ta cũng chỉ mới mở được 2 năm gần đây, cần một ngành chính xác

Cô ngưng lại, ho khan, cầm tờ giấy dưới bàn lên

- nếu đầu tư vào đây bla bla bla....

Hàn Băng Di trông rất tự tin, khi đầu vừa nói, mọi người trong phòng họp rất ghét bỏ cô, nhưng chỉ sau một lát khi cô nêu rõ quan điểm về công ty, bọn họ lập tức thay đổi cách nhìn về cô, và những ý kiến cô nêu lại đang rất trùng hợp với cách Lâm Vũ Uy dự tính!!!

- ... Vì vậy, nếu có thể, tôi vẫn đề xuất chúng ta nên đầu tư hơn ở ngành như trên

- này cô gái, nên xưng hô cô thế nào đây?!

- Trợ Lý Hàn

Cô cười nhìn người đàn ông kia, mọi người đều đồng loạt vỗ tay và tất nhiên người khởi xướng việc này vẫn là Vương Hạo Phong

- là trợ lý của tôi, vừa làm việc được vài ngày

Lâm Vũ Uy vuốt cằm lên tiếng, miệng nhếch lên đôi chút

- vẫn là Lâm tổng có mắt chọn nhân tài, chỉ vừa làm việc đã có thể rành rõ về thương trường

- phải phải, tuổi trẻ tài cao mà

- Lâm Tổng, vậy quyết định ..

- ừm, cũng nên thử theo lời trợ lý Hàn đây, Lâm Tổng

- được, vậy được rồi, mọi người xong việc

Hắn đứng dậy, cúi nhẹ bộ đồ đang mặc, liếc mắt nhìn sơ qua cô rồi đi ra cửa

Với cái ánh mắt đó thì cô vẫn có thể hiểu, đi theo hắn!!

Cạch...

- bảo bối, em không làm tôi thất vọng

- Uy, gọi tôi đến đây không chỉ có để khen chứ?!

- ...

Hắn cười khẩy, vẫn là cô nhạy bén, đứng dậy, cầm hộp quà trên bàn mang đến đưa cô

- mau về nhà chuẩn bị, chiều nay chuàng ta đi tiệc

- tiệc?!

- là về chính sự

- à

Cô gật gù tỏ vẻ hiểu rõ, hất tóc đi về phía cửa

Soạt...

Hắn đẩy người cô, ép sát cô vào cửa, Hàn Băng Di bây giờ có thể nghe thấy hơi thở của hắn, ấm nóng, cô đỏ mặt, tròn tròn mắt

- Uy, anh?!

- im lặng đã

Hắn hôn nhẹ lên gáy cô, từng đợt điện chạy khắp người cô, da cô rần rần như bị thiêu đốt, đẩy mạnh hắn ra, cô nhúu mày trừng mắt nhìn Lâm Vũ Uy

- đây là Lâm Thương, không phải ở nhà!!!

Hắn khẽ cười, nhún vai nhìn cô

- được,anh bây giờ đã không còn là tên mặt cá chết, giờ chính là đại hảo sắc, biến thái!!!

- tôi còn có việc, đi trước

- này...

Cô còn định gọi lại thì hần đã đóng cửa đi trước, bỗng lại thấy trống vắng...

- này, cô biết Lâm tổng đi đâu không?!

- hình như đi đấu gia gì đó...

- hmmm hiếm khi thấy Lâm Tổng đi vội như vậy a

Hàn Băng Di vừa đi ra sảnh ra về thì lại nghe bọn họ bàn về Lâm Vũ Uy, đi đấu gia gì sao?! Xì cô chẳng quan tâm

8. Chap8: Làm Bạn Gái Tôi Nhé?!

Đi một lúc gần 3 tiếng đồng hồ thì hần quay về Lâm Thương, Hàn Băng Di ngồi ở phòng chờ, vẫn còn đang suy nghĩ về cảm xúc của chính mình thì...

Rầm..

- đi thôi

- này, Uy anh mạnh tay quá rồi

- Lâm Tổng

- Lâm tổng

Hần kéo tay cô đi ra cửa, nhân viên thì đều trở mắt đứng nhìn, có lẽ bọn họ đang yêu nhau chẳng?!

Brm... Brmm...

Chiếc BMW nhanh chóng xuất hiện trước mắt cô, Hàn Băng Di thật sự khó hiểu, hần bị làm sao vậy ?!

- nhanh lên xe, về nhà thay đồ

- ...

Hàn Băng Di cau mày, mở cửa ngồi vào, đôi mắt nhìn quanh, mở giỏ ra lấy từ trong ra một quyển sách

- gì vậy?!

- là truyện

- ... Bảo bối, em đọc truyện?!

- ai cấm nào?!

Cô lờm Lâm Vũ Uy, rồi lại mở từng trang ra đọc, chỉ vài phút sau đã đến nhà, mặt cô đỏ ửng rồi lại chuyển màu xanh tới màu vàng

- khu.. Hự...

Hần mím môi như đang cười, nhìn cô đang buồn nôn, chỉ là vừa nãy...

Vài phút trước

- ai cấm nào?!

- cái thái độ?!

- đại biến thái anh không tới lượt lên tiếng

- em...

- với cả cũng đã hết giờ làm rồi, có ai cấm đâu, hay anh thích mọi người biết đến với cái tên Lâm tổng háo s... Á....

Chiếc xe đột nhiên tăng tốc, lượn qua lượn lại trên đường, cô nhìn thì chóng mặt, nhắm mắt thì lại sợ, mở không được, nhắm cũng không xong việc bây giờ cần làm là...

- mau , mau, cho xe chậm.... Chậm lạiiiii

Cô nhắm nghiền mắt, tay cầm lấy cánh tay hắn, hắn lại càng cười gian, tốc độ cũng tăng... Và kết quả là...

-oẹ... Oẹ...

Từ phòng tắm đi ra, cô che miệng, mặt đỏ ửng nhìn hắn, chỉ muốn lấy dao đâm hắn mấy nhát chết quách đi

- đỡ hơn chưa

- anh lo?!

Cô lườm hắn, mở hộp quà trên bàn ra, bên trong là một chiếc váy màu trắng, cổ xẻ, bên trong còn có một đôi giày đế cao màu trắng, cau mày, Hàn Băng Di quay sang Nhìn tên đang ung dung ngồi trên giường...

- định cho tôi bận thứ này thật sao?!

- ...

- trong hở quá, lại còn rất xấu

-...

- có nhất thiết phải bận không?! Tởm quá

-....

- này này, trông ghê quá...

- bảo bối, em đi thay thử đi, đừng nói nữa

Hắn nổi gân xanh trên mặt, lần đầu có người dám chê con mắt thẩm mỹ của hắn, quả là không muốn sống...

Lại nói đến Hàn Băng Di, đi vào phòng vệ sinh, từ từ Bận chiếc đầm vào, chỉ nhìn qua thì mắt cô lại bảo xấu nhưng khi đã bận vào cô không khỏi chằm trồ, hắn chọn đúng cả size cô bận, rất vừa và đẹp mắt

Đi ra khỏi phòng tắm, nhìn quanh chẳng thấy hắn đâu, lại lấy thử đôi giày trong hộp ra mang vào, vừa như in, cô cười mỉm...

Trang điểm nhẹ, cột một bên tóc vén gọn lên, trông Hàn Băng Di bây giờ như một công chúa vậy, cô thích thú xoay người vòng vòng trong phòng...

Cạch...

Hắn đi vào, điều hắn thấy đầu tiên đó là bảo bối của hắn đang nhảy múa =,=, cảm giác cơ mặt giật giật hắn đóng cửa lại đi vào trước mặt cô

- Uy, anh đi đâu vậy?!

- để quên đồ ở xe, thử đi

Hắn đến bên bàn trang điểm một chiếc hộp màu đỏ

- gì vậy?!

- tự mướn mà xem

Hàn Băng Di nhú mày, cầm hộp lên mở ra, bên trong là sợi dây chuyền, còn có cả chiếc lắc tay dây chuông rất đẹp, nếu kết hợp với bộ váy này thì khỏi phải chê a!! Rất bắt mắt, trên sợi dây chuyền có một viên đá

nhỏ, xung quanh chạm khắc rất đẹp, chuếch lắc lại có chiếc chuông nhỏ, chạm khắc hết như sợi dây chuyền, thu hút ánh nhìn vẫn là hai viên đá nhỏ trên hai món đồ này

- cho tôi sao?!

- vậy chẳng lẽ cho mẹ em?!

Hắn chẳng những không trả lời, còn hỏi ngược lại cô...

- anh thấy sao?!

Đeo chiếc lắc tay lên, cô đưa tay qua lại, chiếc chuông nhẹ nhàng đưa chạm vào viên đá nhỏ tạo thành tiếng, Hàn Băng Di thích thú

- cảm ơn nhé, sau buổi tiệc nhất định tôi sẽ trả lại, có lẽ những thứ này rất đắt, chúng không hợp dành cho tôi...

- suýt

Hắn lấy tay để miệng cô bảo cô im lặng, cầm lấy sợi dây chuyền vòng qua cổ đẹp vào giúp cô, hắn nhếch môi

- giữ lấy, xem như tôi đóng dấu em, em là của riêng tôi

- chẳng bằng tình nhân?!

Cô bấu môi, xoay mặt đi

- còn có chiếc vòng, em đi đâu tôi đều biết em ở đó bảo bối à...

Hắn nắm lấy tay cô, xoay nhẹ chuếch chuông

- ý anh là...

- làm bạn gái tôi nhé..?!

Hắn, hắn đang đùa sao?! Tên điên, cô mở mắt, mồ hôi lạnh chảy ra

- anh bị làm sao vậy?!

- tôi hỏi em, làm bạn gái tôi nhé?!

- ...

- không trả lời xem như là đồng ý, à tôi thay đồ đây

Hắn buông tay ra, đi ra ngoài, để lại đó một pho tượng đá đang mở to mắt, miệng há hốc

Từ xe đến chỗ dự tiệc, trong xe vẫn là một bầu không khí im lặng, cô đâu thích hắn, cũng chẳng biết hắn có thích cô thật, nói làm bạn gái là làm bạn gái thật sao?! Hắn là tổng giám đốc, thích quen ai lại chẳng được? Còn cô, chỉ là một trợ lý lại trèo cao thì mọi người ở công ty sẽ nghĩ cô thế nào?! Chẳng thích nhau nhưng lại quen nhau sao?!

- tiểu thư...

- ...

- tiểu thư, mời cô xuống xe

- ...

- này ...

Hắn nhíu mày cốc nhẹ vào đầu Hàn Băng Di, cô cau mày quay sang trừng mắt nhìn hắn, Lâm Vũ Uy không nói gì, nhún vai chỉ ra bên chiều ngược lại

Bíp bip ...

Tiếng xe đằng sau bóp còi in ỏi, cô khó chịu đi ra khỏi xe, vào tới đại sảnh, hấn kéo tay cô nắm chặt

” hấn... Hấn làm gì vậy?! Tên... Tên đại biến thái!!” Cô mở to mắt nhìn Lâm Vũ Uy, nhưng có một điều rất kì lạ ở cô, nếu là mọi lần, cô sẽ không do dự mà đẩy tay hấn ra...

- chà chà

Tiếng phía sau phát ra làm cô giật mình, có hơi giật tay lại nhưng Lâm Vũ Uy hấn lại kéo lại nắm rất chặt

- Hạo Phong

Hấn nhếch môi, nhìn Vương Hạo Phong

- gì đây, hai người đang nắm tay sao?! Chẳng phải là cấp trên cấp dưới mà còn ý đồ gì đấy?!

- là bạn trai bạn gái

- huh?!

Vương Hạo Phong hơi nhúu mày nhưng lại cười, vỗ vai hấn

- có nhanh quá không anh bạn, chỉ mới gặp nhau 3 ngày thôi?!

- còn lâu hơn nữa

Hấn điềm tĩnh trả lời trong con mắt ngạc nhiên hơn của cô, ý hấn là gì chứ?!

- thôi, cũng mau vào dự tiệc rồi đấy

- ừ

Vương Hạo Phong kéo tay cô với hấn đi vào phòng bên trong, bên trong rất trang trọng à, mọi thứ đều chỉ màu vàng hoặc trắng cho sự nho nhã sao?!

- đây là Vũ Tước

- Khách sạn Vũ Tước?!

- ừ

Hấn thấy cô hơi ngơ người thì xoay sang nói, nhận được câu trả lời cô cũng khá ngạc nhiên, chẳng phải tới đây lại sẽ gặp tên kia sao?!

- a Tiểu Di!!!!

9. Chap9: Sáu Ngàn Đô

- tiểu Di!!!!

Tiếng từ xa truyền đến, Cô cảm giác được mình đang rung mình, Hàn Băng Di chậm rãi xoay đầu lại quả nhiên không sai...

- chu choa... Lâu rồi không gặp nha, cậu cũng tới đây hả?!

Một cậu thanh niên đi đến, đẩy hấn ra ôm chầm lấy cô, cô ngây ngốc, hấn thì cau mày, nhìn người đang ôm cô gái này!!

- này cậu ..

- Tiểu Di, cậu không nhớ tơ sao? Ác quá ác quá

- Vũ Minh.... Buôn... Buông tở ra trước đã

Phải, cái con người đàn ông cô chính là Vũ Minh, con trai độc nhất tập đoàn Vũ Tước, cô và cậu ta may mắn cùng nhau học cùng lớp từ tiểu học..

Hai người họ lại đứng đó, cậu trai cứ hào hứng hỏi này nọ, cô gái thì cười hề hề trả lời, nào đâu biết có người đang đứng chỉ trạc nháy vào xé xác tên thanh niên kia...

- này... Cảm giác bị cướp bạn gái thấy sao hả?!

-...

Hắn im lặng đứng khoanh tay, Vương Hạo Phong cầm lấy một ly rượu vang đỏ từ người phục vụ đưa cho hắn

- Đình Đình không đi cùng cậu à?!

- hôm nay bận lịch diễn

- ừ

Vương Hạo Phong nghe hắn hỏi thì quay đầu nhìn hắn, khuôn mặt điềm tĩnh, ánh mắt không rời hai người kia nhưng anh lại đang nghĩ gì vậy?!

- cảm ơn mọi người đã đến đây dự buổi tiệc ngày hôm nay

Người Dẫn chương trình đứng phía sân khấu, nhìn xung quanh, tươi cười giới thiệu sơ về quá trình thành lập công ty rồi lại mời từng người lên phát biểu

Hàn Băng Di sau khi “chào hỏi” cũng đi lại kế bên hắn, kéo kéo tay Lâm Vũ Uy làm hắn cúi đầu nhìn, khẽ vuốt nhẹ tóc cô

- uống không?!

Đưa ly rượu vang đến trước mắt cô, cô lập tức lắc đầu, đẩy đi

- tôi không uống được, uống vào lại làm loạn

- vậy tôi rất muốn xem em làm loạn đấy bảo bối

- Lâm Tổng

Vừa nói xong thì lại có hai người đàn ông tuổi trung niên đi đến, điều làm cô ngạc nhiên hơn chính là trông họ rất coi trọng hắn

- Vũ Tổng, Giang tổng,

- công việc của ngài vẫn thuận lợi chứ?

- nhờ Vũ tổng, có lẽ rất thuận lợi

Hắn tươi cười bắt tay hai người đàn ông kia, thái độ rất khác...!! Người được gọi là Giang tổng bỗng quay đầu sang nhìn cô

- đây là...

- ha.. Tôi là trợ lý của Lâm tổng

Cô tùy tiện cười, bắt tay hai người đó, Giang tổng cùng Vũ tổng đều có chút ngây người nhưng nhanh chóng lại cười nói

- em ... Đi vệ sinh chút

Sau khi hai người kia đi, cô im lặng, xoay người rời đi... Cơ mà vừa nãy cô vừa xưng hô gì cơ?! EM?!

- tại sao lại thất lúng túng như vậy?! Tại sao lại thấy ngại ngùng khi bên cạnh hắn?

Cô đứng trong nhà vệ sinh, lấy nước rửa mặt, tự soi mình trong gương, cô thật không hiểu chính mình đang nghĩ gì, hay cô đang cảm động với hắn? Không, không hề có chuyện đó!!!

Ở phòng tiệc...

- khụ... Khụ

Có tiếng ho phát ra phía sau lưng hắn, dường như là để gây sự chú ý đối với Lâm Vũ Uy

- Vũ Minh?

- anh là Lâm Tổng, nghe danh đã lâu nay mới được gặp a

- ...

Vũ Minh bắt tay hắn, nhưng hình như đây không phải cái bắt tay bình thường, nắm tay rất mạnh

- hình như không phải để hỏi chuyện tôi chứ?

- anh rất sắc bén

Vũ Minh cười nhạt, buông lỏng tay bỏ vào túi quần

- anh là tổng giám đốc của Tiểu Di sao?!

- ừ

- không có ý định gì khác đây chứ?

- vậy cậu nghĩ sao?!

Hắn nhếch một bên miệng, vừa lúc lại có vài người đàn ông đi đến, hắn cũng giữ phép lịch sự trò chuyện tự nhiên, Vũ Minh cũng không nói gì, quay người đi

- haizzz, để anh đợi...

Hàn Băng Di vội vội vàng vàng chạy đến chỗ hắn đứng, thì lại bị ánh mắt của nhiều người nhìn vào người cô, bình tĩnh lấy tay che lại, khó hiểu nhìn lại bọn họ

- này, cô gái, đây là...

Một người đàn ông chỉ vào ngực à hay còn gọi là cổ áo cô, cô hiểu kì nhìn xuống, hay ông ta đang chê ngực nhỏ nên bận bộ áo này kì...

- ông...

Cô hơi khó chịu, lùi lại sau lưng Lâm Vũ Uy

- Lâm tổng, việc này...

- ...

- bộ dây này ngài có thể tùy tiện cho một cô gái như thế này sao?!

- phải, ngài xem nó trang trọng, cao quý

- nó là cổ như vậy

- có gì mà không được, tùy tiện, cái gì mà tùy tiện, tôi đeo thì có vấn đề gì sao?!

Hàn Băng Di, tức run người, cô còn định sẽ bay lên cào nát mặt những người kia, quả nhiên giữ bình tĩnh không nổi với bọn họ mà, cô tiến lên thì bị tay hắn chặn lại, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô

- mọi người xem lại đi, tôi thấy cô ấy đeo rất hợp mà

- hay ngài bán lại cho tôi có phải hơn không?!

- sao?!

Hắn nhú mày, nhìn lên cổ cô, rồi lại nhìn người đàn ông trước mắt

- phải, Lâm Tổng, bộ dây này tận 6 ngàn đô la ngài bán lại cho tôi, tôi trả gấp đôi

Bọn họ vừa nói gì cô nghe không rõ?! 6 ngàn gì cơ, tại cô ù đi sao?! Hấn thản nhiên lấy món đồ đắt này tặng cô sao?!

- tôi không bán

- phải, Lâm Tổng, ngài ấy nói không bán, mọi người còn đứng đây làm phiền?

Vũ tổng đi đến, mời hấn ly rượu nói vài câu, hỏi về công ty, công việc và công việc, có đôi chút hấn quên việc gì thì cô lập tức nhắc, khi cô bàn ra kế hoạch cho vũ tổng nghe có thiếu sót, hấn lại cười rồi nói lại đôi chút, dù gì thì Ba hấn cũng khá thân với vũ tổng, nói chút vấn đề công việc này cũng chẳng sao...

- ...

Cạch...

Cửa xe đóng lại, cô vẫn cứng đờ người, sợi dây này... Hay trả lại cho hấn!!! Nhưng cô chắc hấn sẽ không nhận, hay cô giữ? Không được, như vậy lại rất kì

- bảo bối, sao em cứ ngây người ra vậy?!

- ...

- bảo bối

- anh tặng em món quà đắt như thế này không thấy tiếc sao?!

- không, thấy em rất xứng mà bảo bối

- rốt cuộc sao anh không mang đi tặng mẹ anh, sẽ quý hơn đây

- không thích

- này trong lòng anh quan trọng nhất là ai vậy?!

- đệ nhất bạn gái đệ nhị cũng bạn gái, đệ tam cũng bạn gái, đệ tứ...

- bạn gái?!

- đúng, em hiểu anh rồi đấy bảo bối

Cơ mặt cô đang co giật, trừng mắt nhìn hấn

- anh liệu qua rồi, quen nhiều cô gái quá nên vậy sao? Nhưng ý anh là..

- tất cả là bạn gái, anh quan tâm chỉ bạn gái

- tên biến thái, tôi sẽ bỏ anh, tôi sẽ không làm ở công ty nữa

Cô xoay người, quay mặt đi thì hấn kéo tay xoay người cô lại, mặt chỉ cách nhau vài cm

- muốn bỏ anh? Sao dễ vậy được bảo bối

Hấn nói nhẹ, từng hơi phả vào mặt Băng Di làm cô hơi ngại ngùng, ngày càng gần hơn...

10. Chap10: Chủ Tịch.. Ngài Ấy Muốn Ngài....

Ngày càng gần và gần hơn nữa, bây giờ họ chỉ còn cách nhau vài mm... Hàn Băng Di nhắm mắt lại, không xoay người đi cũng không chủ động...

Cọc cọc

Tiếng gõ cửa sổ xe, hấn hít một hơi lạnh, quay mặt qua phía cửa sổ, kéo xuống

- Lâm... lâm tổng

- gì?!

Người nhân viên hơi run, lắp bắp, đã vậy hấn còn trưng ra bộ mặt lạnh như đá, không khỏi khiến người khác phải rùng mình

- Vũ tổng hỏi ngài có muốn suy nghĩ lại về việc sợi dây đó không?

Hấn xoay đầu, thấy cô đang mân mê sợi dây, ánh mắt chăm chú khiến miệng hấn hiện lên một vệt cười, kéo cô đến gần, hít nhẹ một hơi ở má Hàn Băng Di, cô mở to mắt, nhúu mày nhìn hấn

- em thích sợi dây không?

- ...

- thích không?

Hấn hơi cau mày giọng nói nhẹ nhưng đủ làm người khác phải sợ, cầm lấy sợi dây ở cổ cô, Hàn Băng Di xoay qua cửa sổ nhìn ra ngoài một chút, lại xoay vào nhìn hấn

- cũng tạm

- ...

Lâm Vũ Uy cười nhẹ, vuốt tóc cô quay sang nhìn người nhân viên kia

- không suy nghĩ gì thêm

Nói rồi hấn kéo cửa lên, lười nhát gác tay lên gờ cửa ngấm cô gái ngồi bên cạnh mình

- vừa nãy em nói gì nhỉ, tôi sẽ bỏ anh? Vậy là đồng ý làm bạn gái rồi nhỉ

- ...

- bảo bối, người ta đang hỏi em đấy...

- tạm là vậy

Hàn Băng Di nhìn ra bên ngoài đường, hôm nay đường phố vẫn tấp nập, hôm nay mọi thứ đối với cô cũng rất tuyệt vời, cảm thấy bên trong người có một niềm hạnh phúc kì lạ, khẽ cười, cầm lấy sợi dây chuyền "tôi sẽ thử cảm giác này... Sẽ thử làm bạn gái tổng tài... Cố chấp bảo vệ sợi dây này".

Chiếc xe khởi động, phóng nhanh trên đường, hôm nay cảm xúc của Lâm Vũ Uy hấn cũng chẳng khác cô là mấy, cảm giác hạnh phúc như thế này có lẽ đã từ lâu hấn chưa cảm nhận được... "Nếu đã đồng ý làm bạn gái tôi, vậy tôi cũng sẽ thử làm bạn trai em, cố chấp bảo vệ em, em là người rất đặc biệt" hấn cười cợt chính mình, với các cô gái khác hấn không ngại ngần chỉ sau một đêm tình ái lại đá bay người ta, nhưng với Băng Di, hấn rất muốn giữ lấy cô, muốn tìm hiểu thật nhiều về cô, muốn biết thêm nhiều chuyện về cô....

" Theo bạn bệnh thói quen sẽ như thế nào?! Có cách chữa trị hay không?!"

Sáng hôm sau...

Trong một căn phòng nhỏ, một thân ảnh đang nằm cuộn tròn trong chiếc mền ấm, đôi mắt nhắm nghiền lại, hình như đang ngủ rất say, lâu lâu lại nói mơ vài câu

- ... Ừm... Ừ

Khẽ xoay người, ôm chặt lấy cái gối ôm bên cạnh

Soạt...

Từng đợt nắng bên ngoài chiếu vào phòng, chiếc màn được vắt gọn sang một bên, hấn khẽ cười, tiếp tục đi lại ngồi xuống ghế, ngấm nhìn cô gái đang say giấc

Ting... Ting...

- Lâm tổng
- chuyện gì?

Bên kia điện thoại truyền đến một âm thanh lo lắng, có đôi phần gấp gáp

- là Lâm chủ tịch, ngài ấy muốn ngài đến phòng họp ngay ạ
- Chủ tịch? Ba?
- Chủ tịch đang tức giận thì phải, ngài...

Tít

Hắn tắt điện thoại, xoa hai bên thái dương, cau mày nhìn đồng hồ, 7h15, thở dài, hắn đứng dậy, kéo nhẹ mền lên cho cô, hôn nhẹ vào má Băng Di rồi xoay người đi ra cửa

Đến Lâm Thương, nhân viên đều cung kính cúi đầu chào hắn, khẽ chỉnh lại áo, hắn đi thẳng đến thang máy, bấm tầng cao nhất của toà nhà

Keng...

Cửa thang máy vừa mở ra thì hắn cũng cảm nhận được một luồng khí lạnh phát ra từ căn phòng làm việc của mình, thở dài, hắn đi nhanh ra, mở cửa đi vào trong

- Vũ Uy, hôm qua ta Vũ tổng nói rằng con có chuyện gì với ông ta sao?!
- nếu đã nghe Vũ tổng vậy chắc ba cũng biết được sự việc, con còn cần phải kể?
- chính xác hơn thì đó là gì mà con phải tốn công tranh giành với Vũ tổng ?
- đó là con đấu giá được, còn chưa tranh giành?
- đó là gì?

Người đàn ông nghiêm nghị ngồi ở đối diện hắn, đôi mắt màu hổ phách chăm chú nhìn đứa con trai trước mắt mình, đôi khi lại lấy ly trà ở bàn nhấp vài ngụm

- là bộ dây pha lê
- dây pha lê, nếu chỉ vậy cần gì lên Vũ Mạc đó phải tranh giành, ngoài thị trường chẳng phải không có sao?
- của công chúa nước Pháp, con phải đấu giá đắt lắm mới có được đấy
- bao nhiêu?

Người đàn ông cầm ly trà nhấp ở miệng, khuôn mặt hiêu kì, con trai ông lại mua dây pha lê về đeo sao? Thằng nhóc này từ bé đến giờ có nữ tính thế bao giờ?

- sáu ngàn đô

Lâm chủ tịch ông bây giờ chỉ muốn phun hết nước trong miệng ra, chỉ để mua sợi dây đó thằng con ông đã tiêu hơn một trăm triệu, lại còn không bán cho bạn thân ông đến bây giờ Vũ tổng lại..., ông nheo mắt, nhìn mặt cậu con trai

- con mua để làm gì?
- để tặng... Sinh nhật bạn
- thật không?

Hắn chuyển mắt đi hướng khác, nếu nói có bạn gái thì chắc ba mẹ hắn lại sẽ nhắc đến chuyện cưới sinh, lúc đó mẹ hắn sẽ lại khóc ầm lên đòi gặp mặt con dâu, còn ba hắn thì ...

- thật
- nói láo với ba mày...

Ông đứng lên, ánh mắt tức giận nhìn con mình

- nhất định không được có cô gái khác, con nhất định phải cưới con bé

Hắn trầm mặt, im lặng không nói gì

- được rồi, ta cho con 5 tháng nữa... Con phải có quyết định

- con không thích cô ta

- đã gặp mặt chưa mà đòi thích với không, tóm lại, sau 5 tháng con phải về nhà để tổ chức đám với cưới con bé

- đã đến tuổi để lấy vợ rồi, phải nghe lời ta

- con chỉ vừa 25 tuổi...

-...

Ông nghiêm mặt nhìn thẳng con ngang bướng, ánh mắt lộ rõ vẻ tức giận.... Bước ra khỏi phòng

Hắn nhếch môi, dù là 5 hay 10 tháng, hắn vẫn sẽ không về để cưới người hắn không yêu...

Sau khi Lâm Vũ Uy đi, cuối cùng cô gái này cũng mở mắt tỉnh dậy, với tay lấy chiếc điện thoại bên cạnh, lười biếng ngáp ngắn ngáp dài rồi ngồi dậy

Ting... Ting

Cô nhúm mày, cái nhạc chuông gì lạ hoắc vậy, đưa chiếc điện thoại lên nhìn là một tin nhắn

“bảo bối, hôm nay em cứ ở nhà, tối anh lại đến”

Tỉnh ngủ, cô tỉnh ngủ rồi, vội lấy điện thoại nhắn lại

“Không được đến, bây giờ em lập tức đến công ty”

“Chẳng phải là người yêu của nhau rồi sao?!”

” không làm nữa”

” đã nói em bỏ anh không để đâu mà bảo bối”

” im ngay”

Thẳng tay ném chiếc điện thoại xuống một bên giường, Hàn Băng Di đứng dậy, dậm chân đi vào nhà vệ sinh

11. Chap11: Hiểu Lầm

Hắn cười khẩy, Hàn Băng Di chắc hẳn giờ đang rất tức giận đây...

Chẳng hiểu tại sao hắn lại có cái thú vui trêu cô đến vậy, vui sao không... Hứng thú? Cũng không... Là có gì đó cuốn hút thì đúng hơn.., ngồi xoay ghế suy nghĩ vẫn vơ

Cọc.. Cọc

Tiếng gõ cửa bên ngoài làm hắn trở về hiện tại, nghiêm túc ngồi lại, lấy tài liệu mở ra

- vào đi

Co..cccc... Co..ọc

Tiếng giày cao gót nện đều xuống nền nhà, ngày càng tiến lại gần bàn làm việc của hắn, ngồi thụp xuống ghế đối diện

- Vũ Uy, anh với cô gái đó có quan hệ gì?

Dung Đình chống tay lên bàn, chăm chăm nhìn hắn, Lâm Vũ Uy cau mày, bỏ tài liệu sang một bên, lười biếng nhấc tay làm y hệt Dung Đình, nhếch môi

- người yêu

- cô gái đó có thật lòng không? Là anh tỏ tình hay cô ta

- anh

- Vũ Uy, chưa thấy anh chủ động bao giờ a

- thế thì giờ thấy rồi

Hắn ngồi thẳng lại, lấy một tờ giấy khác lên đọc

- sao không cho em vào đây làm?

- đại minh tinh vào đây lại làm cho công ty mang tiếng bức ép người nổi tiếng

- xùy

Dung Đình quay đi, rồi lại quay lại, vẫn thấy hắn đọc cái tờ giấy kia. Lập tức đẩy tờ giấy xuống, kéo cằm hắn lên nhìn chính mình

- mau giúp em

- tự mà lo liệu lấy

- giúp

- không

Dung Đình mạnh bạo đẩy hắn ra, xoay người đi đến bên cửa sổ, anh em thế đấy, đã quen biết nhau từ nhỏ là như thế đấy!!!

- anh thất hứa

Bỏ đi, Dung Đình đóng sầm cửa lại, nhanh chóng đến thang máy, hắn ngồi ở phòng làm việc, để giấy xuống, xoa xoa hai thái dương, thất hứa sao?! Chuyện tình cảm làm sao xen ngang vào được!?

Năm đó, hắn 13 tuổi cùng ba ba cãi nhau, giận dữ lại bỏ đến công viên gần nhà, kì thật, ở đây hắn đã gặp Vương Hạo Phong, là tình cờ hay cố tình thì không biết nhưng lúc đó hắn rất muốn kết thân cùng anh, cả hai đều bằng tuổi nên sau một lúc là có thể nói chuyện với nhau ngay

Lại là năm đó, hắn lại gặp Dung Đình, cô bé đang bị một đám trẻ khác ăn hiếp, Vương Hạo Phong dũng khí đi lại, một lát sau dẫn cô bé lại phía hắn, mắt ướt nhoè, Dung Đình nhỏ hơn bọn hắn 2 tuổi, nhưng cũng nhờ việc đó, lại thêm cả ba ở khá gần nhau nên chơi thân với nhau hơn

Lên tới trung học phổ thông, lần đó một đám nữ sinh gây chuyện với Dung Đình, nhốt cô vào nhà kho sân sau trường, Vương Hạo Phong lại lần nữa phát hiện ra cô, ngưỡng mộ, có cảm tình, cô không kiềm được ôm chầm lấy người trước mắt. Lâm Vũ Uy lúc đó chắc cũng đoán được không ít tình tiết

Sau những lần đó, Dung Đình dần muốn mở lòng, muốn phát triển tình bạn giữa cô và Vương Hạo Phong tiến xa hơn tình bạn, viết thư tình... Lại chẳng ngờ bị Lâm Vũ Uy nhìn thấy, then, xấu hổ, cô dọa hắn nếu nói ra sẽ nhảy từ tầng 3 xuống

Tình bạn lúc đó hắn cũng đâu muốn, nhắm mắt cho qua, nhưng cứ mỗi ngày lại thấy Vương Hạo Phong từ chối cô một cách phũ phàn, hắn lại phần nộ, quyết nói chuyện cùng anh, cũng may Dung Đình biết được, ngăn cả hai nếu không đã có án mạng, Vương Hạo Phong từ đó đến nay luôn lạnh hơn đối với cô, Lâm Vũ Uy cũng biết là do mình nên đã hứa sẽ giúp cô kết thân lại với Vương Hạo Phong đồng thời mai mối cho họ...

Sau nhiều năm, cả ba cũng tốt nghiệp đại học, Lâm Vũ Uy thừa hưởng công ty của ba ba hắn, Vương Hạo Phong được hắn đề cử làm Phó tổng, Dung Đình đi theo con đường nghệ thuật mà từ nhỏ mơ ước cũn mong được Hạo Phong hắn một lần xem tiết mục của mình...

Lại lần nữa, hắn lại gây chuyện với Vương Hạo Phong, chỉ vì Hạo Phong luôn quen từ cô gái này đến cô gái khác mặc kệ Dung Đình nhiều lần ngỏ ý cùng anh, từ đó hắn tự thâm trong lòng sẽ không giúp ai nữa, nếu là liên quan đến chuyện tình yêu thì tự cho họ quyết, nếu là tình yêu thì chọn người mình yêu để yêu...

Hàn Băng Di ngồi trên ghế sofa, tay cầm điều khiển tivi, bấm liên hồi, chán nản

- chẳng có phim gì để xem

Cạch

Cửa mở ra, Lâm Vũ Uy bước vào, trên tay hắn còn có rất nhiều túi đồ, Hàn Băng Di mở to mắt nhìn hắn, hắn cũng ngạc nhiên cô, để các túi đồ sang một bên góc trong nhà

- bảo bối, anh đẹp lắm hả, nhìn mãi thế

- ...

-sao lại im lặng vậy?

- an...anh đến thật sao?

Cô đưa tay lên chỉ vào hắn, chậm rãi đứng dậy

- làm sao anh biết mật khẩu cửa

- mọi lần em bấm

- ra ngoài

- không

- ra ngay

Hàn Băng Di chạy ừa đến, đẩy hắn ra ngoài cửa, Lâm Vũ Uy cũng chẳng chịu thua, cố lấy tay chống lại, đi vào nhà, đẩy qua đẩy lại...

Rầm..

Cô mới tay chết đi được, chỉ là buông ra một chút thôi mà, giờ thì sao nào? Lâm Vũ Uy đang nằm trên người cô

Mặt nóng hổi, đã là lần thứ mấy gần đến thế này rồi chứ, không mở to mắt, cũng không đẩy hắn ra, cô chỉ chậm rãi nhắm mắt lại, hắn cũng không đứng dậy ngay, không cười khẩy trên cô, mà từ từ cúi xuống gần hơn...

Ting...ting

Điện thoại trong túi hắn vang lên phá tan bầu không khí im lặng này, cơ mặt giật giật, hắn đứng dậy phúi lại quần áo, lấy điện thoại từ túi ra

” Vương Hạo Phong”

- anh nghe máy đi

- ...

Hắn đang do dự, đã lâu rồi anh không gọi cho hắn trừ công việc, có thể lần này cũng không ngoại lệ

- nếu đã là hiểu lầm em thường làm gì?

- hiểu lầm sao? Thì sẽ giải quyết hiểu lầm đó một cách nhanh và tron vẹn

- nếu không thích nhưng họ lại cứ bảo mình thích?
- miễn mình vẫn không thích thì vẫn còn đường để giải quyết vấn đề
- liệu có nên giải thích rõ ràng khi đã lâu không nói chuyện?
- tốt hơn là vẫn nên nói rõ mọi chuyện
- vậy..
- anh có định nghe máy không vậy?

Hàn Băng Di bĩu môi nhìn hấn tay chỉ vào điện thoại trên tay Lâm Vũ Uy, nhạc chuông vẫn vang đều, Vương Hạo Phong chưa tắt máy ...

- alo
-

12. Chap12: Hôn

- alo

Tút...tút...tút

Tiếng điện thoại cắt ngang...

Hấn vừa nghe máy thì anh lại tắt máy sao? Định chọc tức hấn sao?

Phụt...

Bên cạnh hấn, Hàn Băng Di cười lẩn lộn, nằm lẩn ra ghế cười một trận, hấn tức đến đỏ mặt, bỏ điện thoại vào lại túi, tay nắm thành nắm đấm đi đến chỗ Hàn Băng Di đang nằm, hấn đẩy cổ cô lên gần phía mình, một tay khác vuốt nhẹ tóc cô ra phía sau lưng , kéo rộng cà vạt

- chúng ta tiếp tục chứ, bảo bối?!
- tiếp tục?
- Cô im ngay lập tức, hai mắt mở to tròn nhìn hấn, tay run run, lo lắng nhìn hấn
- tiếp tục chuyện vừa rồi

Chẳng chờ Hàn Băng Di trả lời, cúi xuống mạnh bạo hôn cô

Hàn Băng Di sợ hãi nhưng vẫn để yên, môi cô như muốn rơi ra, hấn hút rất mạnh, làm cô chẳng thở được, cô xoay cổ đi lại bị tay hấn kiềm lại, bất lực cô buông thông, hấn chẳng ngừng lại một giây nào, thấy cô im lặng thì cũng thả ra dần, im lặng dựa trán mình vào trán cô, hai tay vẫn giữ ở đầu cô

- ...

Thấy đã được hấn thả, cô gấp rút thở lấy hơi, hít mạnh rồi lại thở ra cứ vậy mà lặp lại nhiều lần, rồi lấy tay lau miệng, lau lau lau, bên cạnh hấn ngồi xuống, che miệng cười

- cười gì?
- không có gì, bảo bối là lần đầu em hôn sao?
- Cô đang hùng hổ, nghe hấn hỏi thì xoay mặt đi, mặt lập tức ửng đỏ...
- ùm
- thật không nghĩ đến

-...

- em đang ngại sao? Bảo bối, dù gì thì...

Tiếng nấc làm hấn phải ngừng nói, quay cô lại nhìn, Hàn Băng Di đang khóc sao? Chỉ là một cái hôn thôi mà

- bảo bối

Hấn bối rồi không biết nên làm gì cho cô nín, chạy đi lấy khăn giấy cô không lau, lấy các thứ đồ đã mua cô cũng không thềm đưa đồ ăn cô đẩy đi, lại lần nữa hấn thấy hối hận, nếu biết cô khóc dai như vậy thì hấn đại gì lại đi làm vậy, có thể nói Dung Đình là người hấn cũng khó đỡ nhưng chỉ có một lần, còn cô thì Hấn xoa thái dương, bế sốc cô đi lên lầu, “ném” cô nằm xuống giường, nhếch môi, cô làm mặt gian nhất

- nếu em không nín thì tối nay anh không chỉ hôn thôi đâu

Hàn Băng Di lúc này mới thôi khóc, cố nén tiếng nấc lại, mặt oan ức nhìn hấn. Lâm Vũ Uy thở phào, đứng dậy cởi áo khoác ra, cà vạt cũng mở ra, ngồi xuống giường

- muốn đi đâu không?

Hai tay gác sau đầu, hấn nằm ra giường, đầu nghiêng sang phía cô ngồi

- ...

- đừng mong anh xin lỗi

Hấn xoay lại nhìn trần nhà, cô kéo sửa lại áo, vuốt lại tóc, đứng dậy

- đi đâu...cũng được

Hàn Băng Di im lặng cuối cùng cũng lên tiếng, lườm hấn rồi đi thay đồ

Chiếc BMW hiện ngang trước cửa nhà, Hàn Băng Di đảo mắt quanh, đóng cửa lại rồi đi đến phía chiếc xe, Lâm Vũ Uy ngồi ghế tài xế, gác tay lên gờ xe, thấy cô mở cửa xe thì đảo mắt nhìn sang

- lâu không?

- không, khoảng 1 tiếng

Hấn nói “không” nhưng lại móc cô câu sau là thế nào? Hàn Băng Di nhú mày, để giỏ xách sang một bên, mở cửa sổ

- anh định đi đâu?

- hôm nay ngày mấy nhỉ?

- 15/3

- ừ

Nói rồi hấn cho chiếc xe phóng đi, nhanh chóng chạy trên đường cao tốc, gió thổi vào xe, Hàn Băng Di thoải mái nhìn ra cửa sổ, rất mát, bên ngoài cũng không nhiều xe máy

Sau vài phút, chiếc xe dừng lại trước một hội chợ, Hàn Băng Di có vẻ rất hứng thú nhưng vẫn thấy khó hiểu nhìn hấn

- anh muốn đi ở đây?

- ừ lâu rồi không đi

Lâm Vũ Uy bước xuống xe, nhanh chân đi đến bên cửa Hàn Băng Di, mở cửa mời cô xuống, Hàn Băng Di khẽ cười, hất mặt ra vẻ rồi bước xuống xe

Cả buổi tối, cả hai đi hết chỗ này đến chỗ khác, từ khu ăn uống đến khu trò chơi, tranh thủ lấy biết bao nhiêu là quà và hơn hết là cũng cười rất nhiều a!!!

- hôm nay ở Lâm Thương không có việc à?

Trên tay cầm cây kẹo bông, Hàn Băng Di hỏi hần, mắt nhìn mũi giày mà bước đi. Một hồi lâu vẫn không thấy Lâm Vũ Uy trả lời, Hàn Băng Di quay sang nhìn hần

- Tại sao không trả lời?!

- ...

Hần vẫn không nói, chỉ nhìn cô, Hàn Băng Di có hơi nóng nảy, véo mạnh vào hông hần

- hôm nay không có việc à?

- ừ....sss

Hần vừa xoa xoa vừa lườm cô

- khi cưới em thích tặng gì?!

- định cầu hôn em à?

Cô không trả lời, hỏi ngược lại, Lâm Vũ Uy cau mày

- trả lời anh trước

- thứ nhất có hoa, thứ hai nếu được thì phải có một màn pháo bông thật đẹp mắt ở bãi biển

- thế thôi?

- ừm

- vậy biệt thự, xe hơi, nhẫn kim cương?

- nếu người đó cố gắng em tình nguyện nhận

Cô cười, tiếp tục ăn cây kẹo trên tay, bất ngờ tay bị hần kéo đến chỗ khác.... “CHỤP ẢNH LƯU NIỆM”
Hàn Băng Di mở to mắt

- anh định...?

- vào đây chụp hình

- thế chiều :))

Cô hào hứng đi vào trong, kéo màn lại rồi tùy tiện chọn khung cảnh, nền, khi đã xong, kéo hần vào chỗ trước ống kính đứng

- mau cười đi

- ...

Hần nhìn cô, hơi mỉm nhưng lại nhanh chóng nhìn hướng khác

Lần một thất bại, tiếp tục cố gắng

Lần hai hần cọ mũi vào phía đầu cô làm khá nhột, thất bại

Lần ba cô bị hần kéo sang phía phải, con khỉ che mắt mặt, thất bại

Lần bốn, cố gắng tạo dáng thật chuẩn, lúc chụp bấm nhầm nút xóa, thất bại

- này chụp cho đàn ông vào, lần cuối rồi đây

Hàn Băng Di lườm hần, tay chọn một khung nền rồi chạy vào trước ống kính

Tách...

Các tấm hình lần lượt chạy ra khỏi máy in, Hàn Băng Di tay che nửa mặt, tai cô đỏ ửng, hần thì khá thoải mái, nhếch môi nhìn tấm ảnh cuối cùng

10 phút trước..

Khi Hàn Băng Di vừa vào trước ống kính, hần bất ngờ ôm lấy eo cô, tay nâng cằm cô cao hơn, thoải mái ngầu nghiêng môi Hàn Băng Di, lúc chụp thì cô cũng biết hướng thụ đẩy chứ, nhắm chặt mắt...

Tầm hình cuối cùng là cảnh hai người ôm, hôn nhau thắm thiết, theo yêu cầu thì được in làm hai bộ gồm mười tấm,... Cô chỉ muốn xé đi!!!

Cạch

Về tới nhà, cô mở cửa bước xuống xe, vừa đóng cửa xe thì hần gọi với

- ngày mai nhớ đi làm đúng giờ nhé bảo bối

Cô bừa môi, đi thẳng vào trong mà không trả lời, hần nhìn theo, miệng hiện một vết cười, cho xe phóng đi

- xiiiiii

Vừa vào tới cửa, điện thoại đã vang lên, là một tin nhắn

“Ngủ ngon bảo bối”

- tên chết bầm

Miệng thì chữ nhưng cô bỗng cảm giác rất vui, cười thầm, tay vuốt nhẹ sợi dây chuyền trên cổ “cảm ơn”

Sáng hôm sau, vừa đến công ty cô đã gặp may mắn, được Vương Hạo Phong chỉ thị soạn tài liệu cho buổi họp hôm nay, bù lại công việc cho hôm qua và hơn hết là chuẩn bị cho lần gặp công ty đối tác

Chỉ mỗi buổi sáng cô đã chạy ra chạy vào than máy không dưới 10 lần, tay thì mỗi chân lại đau, ngồi nghỉ ở phòng chờ cạnh sảnh, uống nước liên tục, Hàn Băng Di cầm nhiều hồ sơ trên bàn xem, tranh thủ thời gian

Cạch

Cửa phòng chờ mở ra, vừa vào là mùi hương nước hoa nhẹ nhàng, rồi một người con gái với mái tóc xoắn đi vào, trên người là bộ váy đỏ sẫm, tóc búi cao, đưa tay tháo kính râm xuống

- Dung Đình?

13. Chap13: Lời Mời Công Ty Đối Tác

- Dung Đình?

Hàn Băng Di hơi ngạc nhiên, tại sao Dung Đình lại tới đây?

- ừm, Băng Di cô vẫn khỏe

Dung đình đi đến ghế bên cạnh cô, để túi xách sang một bên rồi ngồi xuống

- sao cô lại tới đây?

- thì đến để hưởng không khí bận rộn thôi ấy mà

- ...

- đang làm giấy tờ gì sao?!

- ừm

Hàn Băng Di cũng không để ý nữa, tiếp tục cúi xuống nhìn tài liệu, giấy tờ, Dung Đình hiếu kì cầm lên vài hồ sơ, nhìn sơ qua rồi giúp cô phân loại

- cô cũng biết kinh doanh sao?

Tay và mắt vẫn nhìn vào đồng giấy, miệng thì hỏi Dung Đình.

- ừm, chút ít, mà này người ta lớn hơn hai tuổi đấy, mau gọi chị

Hàn Băng Di bắt giác ngược lên nhìn, chẳng phải lần trước còn kêu cô thôi việc sao? Lần này lại có ý tốt giúp cô phân loại, lại còn bảo kêu một tiếng chị

- lần trước chẳng phải còn kêu tôi thôi việc sao?

- chỉ là muốn xem cô và Vũ Uy rốt cục có quan hệ gì? Ganh tỵ đôi chút về công việc, Giờ thì biết rồi, giúp đỡ cũng đâu phải cái tội, vả lại Băng Di đây đã là bạn gái tổng tài Lâm Thương còn gì?

Hàn Băng Di khẽ cười lắc đầu nhưng chợt nhận ra có gì đó không ổn... Làm sao Dung Đình biết cô và Lâm Vũ Uy...?

Thấy ánh mắt khó hiểu của Hàn Băng Di, Dung Đình cười mỉm, tiếp tục

- lần trước trong buổi tiệc tôi đã nghe cả rồi, sợi dây chuyền đó vốn rất quý, Vũ Uy cũng không dễ gì đưa cho người ngoài, suy đoán cũng không sai đâu nhỉ?

- ừm

Cô phì cười, người nổi tiếng đều nhạy như vậy sao? Tiếp tục xử lý đồng hồ sơ, có Dung Đình giúp, rất nhanh lát sau đã phân loại xong, nhìn đồng hồ thì cũng đã quá buổi trưa sắp đến giờ họp, Dung Đình cũng ra về, ít nhất thì bây giờ có lẽ cả hai đều có thiện cảm với nhau

Nhanh chóng ôm tất cả bỏ vào thùng giấy, chạy nhanh vào thang máy “keng” loạt soạt loạt soạt...

Thùng giấy trong tay cô va phải vai một người khác, mắt nhắm mắt mở đi vào thang máy, tính nào tạt ấy, ầu ầu đến không thể tả được

- aww xin lỗi, anh có sao không?!

-....

Cậu thanh niên trước mắt nhìn cô lạnh lùng, không trả lời mà nhìn đi hướng khác, cùng cô gái đứng phía sau trò chuyện gì đó. Hàn Băng Di cũng không để tâm nữa, đi đến chỗ số tầng thì tầng cao nhất đã có người bấm, quay lại nhìn bọn họ rồi suy nghĩ “có lẽ đám người đó cũng đến để gặp Uy chăng?!”

Keng...

Cửa thang máy vừa mở, cô lại nhào đầu chạy đến phòng làm việc của Lâm Vũ Uy, mở cửa, hẩn ngồi ở bàn làm việc cũng phải khó hiểu, công việc của cô nhiều lắm sao?! Định đi lại, trêu cô vài câu thì lại bị gạt tay ra, cô chỉ tay vào thùng giấy

- giấy tờ, hồ sơ đều trong đó cả, anh tự mò lấy, à có người ở ngoài tìm anh đấy

Rồi lại mở cửa đi ra ngoài, hẩn nhìn theo, cơ mặt giật giật, thật sự đã giao cho cô nhiều việc đến độ không chào hẩn được một câu như trước sao?

Xoa xoa hai bên thái dương, hẩn đi đến bàn làm việc, mở chiếc laptop trên bàn, tay vuốt vuốt cặm suy tư
Cốc cốc

- vào đi

- tôi đại diện Chủ tịch Tần đến bàn công việc cùng anh

Một cậu thanh niên bước vào, dáng người tang nhả, đôi mắt đen sâu, lạnh băng, miệng hiện lên vệt cười nhìn hẩn, cô gái đi phía sau cũng tựa vậy, không cười nói, chỉ đơn giản đứng nhìn hẩn và cậu ta

- mời

Hắn đi đến, cười lịch thiệp mời bọn họ ngồi xuống ghế, đi đến cửa khép lại, ngồi xuống ghế tiếp tục nói chuyện

Ở sảnh, một thân hình nhỏ nhắn nhưng nhanh nhẩu đi từ bên này đến bên kia làm việc, từ vấn đề thức ăn đến sphonfg ngủ trong khách sạn, cô đều hỏi kĩ từng người để nắm được vấn đề hiện tại ở công ty

Vương Hạo Phong thấy cô làm việc nhiều thì khuyên nghỉ ngơi, Hàn Băng Di gạt tay cười qua chuyện rồi tiếp tục đi vòng vòng nói chuyện với nhân viên... Anh cũng cười thờ dãi, lại đi đến thang máy lên phòng làm việc

Làm thế mà cũng đã gần 2 giờ chiều, lúc này cô mới để ý, bọn họ hình như vẫn chưa bàn việc xong thì phải, Hàn Băng Di ngồi ở phòng chờ, tay mỗi nhừ xoa xoa, đắm đắm ở chân

“Keng”

Tiếng thang máy mở cửa, cậu thanh niên vừa sáng cô gấp bước ra, hắn đi bên cạnh, miệng vẫn cười nói cùng cậu ta, tên kia cũng không lạnh băng như vừa sáng mà lại cười vui vẻ với hắn, quả thật ” Thái độ quyết định tất cả”...

Cô cũng chẳng để tâm, tiếp tục cầm tài liệu trên tay, đi đến quầy tiếp tân

- cô ta là...

- à đó là trợ lý của tôi, Tần tổng cũng có hứng thú

Tần tổng cười, hắn nhìn qua cô, trông cô không được khoẻ thì phải?!

- có được nhân viên tích cực như vậy, Lâm Thương thật sự quá biết trọng nhân tài

- ...

Hắn nhếch môi, đi đến chỗ nhân viên phòng nhân sự nói gì đó, khi trở lại thì quả nhiên, tên Tần tổng kia đang đứng nói chuyện với cô, mặt cô không được tự nhiên cho lắm, hắn hiểu kì đi đến..

- đó làm một lời mời đấy, nếu cô đến, thật sự lương sẽ gấp đôi

- à không cảm ơn

Hàn Băng Di cười gượng, toan xoay đi thì tên Tần tổng nắm lại

- này đừng coi thường người khác như vậy chứ?!

- tôi không..

- hình như nhân viên của tôi làm phiền anh sao Tần tổng?!

Lâm Vũ Uy vuốt lại áo bước đến, nhìn qua cô rồi lại nhìn Tần tổng

- không có chuyện đó, Lâm tổng nghĩ nhiều rồi, thời gian cũng không còn sớm, tôi đi trước, phải rồi, trợ lý Hàn, mong cô suy nghĩ về đề nghị này

Tần tổng cười cho qua, cùng thư kí đi ra cửa, cô nhìn theo, mồ hôi hột cũng bớt nhưng sao lại cảm thấy lạnh sống lưng... Hắn đang trừng mắt nhìn cô, cái ánh mắt nghi ngờ đó, thật làm cô không thoải mái...

- em nói gì với tên họ Tần đó vậy bảo bối?!

- em chẳng nói gì cả, tên đó đột nhiên đi đến hỏi có muốn đến làm việc ở công ty hắn

- tên Tần Lạc Dương này..

Hắn cười, xoa xoa trán, rồi lại nhìn cô

- vậy em đã đồng ý rồi sao bảo bối?!

Hàn Băng Di xua tay, cố gắng biện minh

- không có, em thích tiền nhưng chưa nghĩ đến sẽ qua công ty đó làm... Vả lại em cũng không thích tên đó, hần vừa xấu lại lạnh lùng như vô cảm, và...

Khoan đã... Tại sao cô phải giải thích với hần?! Mở to hai mắt nhìn Lâm Vũ Uy, cô chưa phải lòng hần đâu, chỉ là ... Chỉ là... Đôi mắt chợt chạm phải khuôn mặt đó, dần chuyển xuống môi hần, cái cảm giác mềm mềm ướt ướt lại tràn ngập đầu cô, Hàn Băng Di nuốt nước bọt, cô chỉ là có một chút thích hần thôi == mặt bắt đầu đỏ, lấy hai tay vỗ nhẹ vào mặt

- nói chung là không đồng ý

- em chắc chứ?! Không được đồng ý đâu đấy

Hần ngồi ở ghế đứng dậy, đi đến phía cô, nắm lấy tay kéo ngã nằm lên ghế, nhếch môi áp sát lại mặt cô

Hàn Băng Di trừng mắt nhìn hần, từng đợt điện chạy qua khi tay hần chạm vào người cô, ầm nhưng sao có cảm giác sẽ mất bất cứ lúc nào vậy...

14. Chap14: Tình Yêu Sét Đánh

Hàn Băng Di trừng mắt nhìn hần, từng đợt điện chạy qua khi tay hần chạm vào người cô, ầm nhưng sao có cảm giác sẽ mất bất cứ lúc nào vậy...

Môi chạm môi, cảm giác ướt ướt làm cô mơ hồ, nhắm mắt lại mà hưởng thụ...

- Lâm tổng, Tần Tổng đến gặp ngài

Tiếng ngoài cửa phòng làm việc vọng vào, hần xoa thái dương, gần đây hay đau đầu quá, đóng hồ sơ trên bàn, kéo lại áo

- mời vào

- ây da, hôm nay Lâm thiếu gia có vẻ mệt mỏi nha

- cậu đừng đùa

Hần đứng dậy, đi đến ghế sofa ngồi xuống, Tần Lạc Dương cũng đi đến ngồi đối diện, nói lỏng cà vạt

- hôm qua cậu làm gì với nhân viên của tôi

- thì chỉ là cậu không thấy giống cô bé kia lắm sao?!

Tần Lạc Dương nhếch môi, khum người, hai tay để trên chân, hơi cau mày nhìn hần

- cô bé mà lúc trước cậu cảm nắng ấy hahahaa...

- đừng đùa

Phải rồi!! Lúc trước hần cũng từng cảm nắng một cô bé xinh xắn, năm cao trung hần học chung với Tần lạc Dương, có ai mà lại không biết Lâm thiếu gia danh giá của Lâm Thương lại âm thầm theo đuổi cô bé đó

- hừ...

Hần hất mặt quay đi, rồi lại thở dài, nếu năm đó cô bé đó không biến mất thì có lẽ hần cũng không phải đi nơi này nơi khác kiếm để Lâm chủ tịch ép cưới, cũng không phải mòn mỏi nghe ngóng tình hình rồi lại mòn mỏi đợi, tên Lâm Vũ Uy đó giờ biến mất rồi, hần không muốn lại là người như vậy, người chỉ biết đợi chờ,

bây giờ con người hiện tại đã chín chắn hơn, có vẻ khá trầm hơn, nếu hẳn đã xác định thì thứ đó nhất định thuộc về hẳn,

- cậu đến có việc gì sao?!

- à thì....

- ...

Hắn nhíu mày nhìn Tần Lạc Dương đang e ngại, mắt nhìn hướng khác, tay đưa ra sau gáy

- cậu có tình yêu sét đánh không?!

-... Ý cậu là...

- hi... Thì cô trợ lý có gì đặc biệt lắm không, nếu không cho phép t...

- không được

Hắn cắt ngang lời Lạc Dương, vẻ khó chịu lộ rõ, đứng dậy kéo lại tay áo

- nếu đã là trợ lý ắt hẳn rất quan trọng, tình yêu sét đánh cậu mang về nhà đi, cô gái đó không thể đi cùng cậu

- này đừng nói là... Cậu thích..cô ta

- về đi, nếu không có chuyện gì thì về đi, tôi còn cả đồng hồ sơ chưa kiểm duyệt

Hắn đi ra cửa, mở sẵn, Tần Lạc Dương phần nào hiểu được, cười thầm đi đến cửa không quên huýt vào vai hẳn một cái

- cho cậu biết, nếu thích thì khai đi, nếu không đến lúc có người đề rý thì đừng trách, như tôi chẳng hạn

Ý cười hiện rõ, hẳn không trả lời, đẩy Tần Lạc Dương ra thật nhanh rồi đi trở vào, nằm hẳn lên ghế sofa, tay gác trên chán “Lạc Dương nói đúng, cô bé đó có vài phần rất giống bảo bối, nhưng lại không phải, tên cả hai đều khác nhau” hẳn thở dài, mắt dần nhắm lại

Cạch..

Cánh cửa mở nhẹ, tiếng giày nhẹ truyền đến, hẳn vẫn mơ hồ nhắm mắt nằm trên ghế, có lẽ là đã khá mệt, người đó ngồi xuống, tay kê vờn trên mặt hẳn, làm Lâm Vũ Uy nhíu mày, mắt khẽ neho lại, người con gái ngồi trước mắt hẳn trông quen quá... Mùi hương này...

- bảo bối...

Tay hẳn khẽ chạm vào bàn tay mềm mại của cô gái, cô gái cười thầm, không lên tiếng, chỉ im lặng vuốt nhẹ mặt hẳn rồi ngẩng nhìn khuôn mặt đó...

- Chị ơi, hồ sơ lúc này chị đã đưa vào phòng Lâm Tổng chưa?!

Hàn Băng Di đi đến bàn tiếp tân, trên tay lại là một đồng hồ giấy tờ, tay kia đưa lên xem giờ “7 giờ”

- hừ... Đã 7 giờ tối rồi cơ đấy

- Hàn trợ lý, lúc này có người vào phòng Lâm Tổng nên chưa dám làm phiền, em đến xem thử

Lại một đồng hồ giấy chất lên tay cô, chị tiếp tân cười, cô lườm sơ qua, rồi lại đi đến thang máy, khó khăn bấm nút rồi đi vào

Keng...

Tiếng thang máy mở, Hàn Băng Di lại cực nhọc mang ra, đôi giày cao gót thật sự quá vướng víu, cũng may cô chỉ mang giày búp bê nếu không thì có mà lê lét mang đồng hồ này lên tầng này, dù gì cô cũng chẳng quên và hơn hết là không thích giày cao gót

Hmmm đã 7 giờ tối, cô chợt nghĩ đến không biết hẳn đã ăn gì chưa hay vẫn đang làm việc, gần đây cảm thấy hẳn có vẻ thường xuyên đau đầu thì phải

Đi đến bàn tiếp, chị gái ngồi đó cười hiền chào cô, chị ta là Lan Lăng, thư ký mới của công ty do cô và hân tuyển cơ đấy :) Lan Lăng khá tốt tính, có điều ở con gái phụ nữ việc đáng lo ngại nhất chính là chị ta rất thích tám chuyện, chỉ cần một hành động nhỏ như có người trong công ty té hay bất cứ chuyện gì, cứ đứng chủ đề chị ta lại nói không ngừng nghỉ, Hàn Băng Di khẽ cười chào lại, để đỡ đồng giấy lên bàn

- Lâm Vũ Uy có bên trong không chị?!

- hmmm.. Có nhưng mà hình như đang tiếp khách

- bao lâu rồi ạ

- được 15 phút hơn thì phải, chị cũng không để ý lắm, cô gái đó tự đứng đi đến, chị gọi lại thì cô ta nói rằng đã được Lâm tổng hẹn rồi đi vào phòng luôn, thấy này giờ vẫn không ra có lẽ là có hẹn thật

Lan Lăng khoanh tay, một tay để lên cằm như đang suy nghĩ rồi lại cười nhìn cô

- mà sao thế?!

Cô chỉ cười, lắc đầu

- dạ không có gì, vậy lúc này không có em còn ai vào nữa không chị?!

- à phải rồi, lúc trước đó hình như Tần tổng cũng có đến, rồi bị Lâm tổng đuổi ra thì phải rồi mới tới cô gái này

Lan Lăng cười tươi, tiếp tục sự nghiệp lướt face của mình, Hàn Băng Di thở dài, ôm đồng giấy đến trước cửa phòng, quả nhiên cánh cửa này cách âm tốt thật, cô chẳng nghe được gì bên trong, để hân giấy tờ sang một bên tay, tay còn lại đưa lên sờ lấy sợi dây chuyền trước cổ” nên vào không?!” Đắn đo một lúc, Hàn Băng Di gõ cửa, nhưng không có ai trả lời, hơi nhú mày, nếu là mọi lần hân chắc chắn đã hỏi ai vậy?!

Cạch...

Cánh cửa mở hé một chút, có lẽ hân đang bận tiếp khách nên không trả lời hay do lực gõ của cô không đủ làm hân nghe thấy, Hàn Băng Di đưa mắt nhìn qua khe cửa, giấy bỗng rơi xuống đất, người cô cứng đờ ra

- ai?!

Nghe tiếng, cô gái xoay đầu qua nhìn chỉ thấy một cô gái đang thất thần đứng đó, Lâm Vũ Uy cũng chợt tỉnh hân, hơi nhú mày nhìn

Bộp bộp bộp

- diễn hay lắm, Uy, anh diễn tốt thật...

15. Chap15: Tổng Giám Đốc!! Xin Anh Né Cho

Bộp bộp bộp

-diễn hay lắm, Uy, anh diễn tốt thật...

Hàn Băng Di lấy lại thần sắc, đứng ở cửa khẽ vỗ tay, miệng cười như tự giễu, nhưng không hiểu sao mũi cô cay quá, hai khoé mắt ướt nước chỉ cần khẽ chớp nhẹ sẽ trào ra ngay

Hân đứng bật dậy, nhìn cô gái ngồi trên ghế, rồi khó hiểu nhìn cô, có chuyện gì vậy?!

Tiếng chân chạy đi, tiếng đóng mạnh cửa, tiếng la hỏi của Lan Lăng làm tai hân ù đi, cau mày nhìn cô gái bên cạnh

- cô...

- sao?! Không nhớ em hả?!

- Âu Dương Tử Kỳ?!

Hắn hơi nhú mồm, dường như đang cố nhớ gì đó, mắt nhìn từ trên xuống dưới cô gái đang ngồi trên nền đất

- không biết là anh nhớ em lâu như vậy, cũng đã hơn 4 năm rồi

Âu Dương Tử Kỳ cười híp mắt, hai tay vỗ tạo thành tiếng vang khắp phòng, Lan Lăng đi đến cửa phòng làm việc, giấy, hồ sơ đều nằm loạn ở đất, cau mày nhìn vào bên trong, thầm thở dài " tội nghiệp, trợ lý Hàn thích Lâm tổng, Lâm Tổng lại đã có người yêu rồi, trớ trêu!!" Lan Lăng lắc đầu

Hàn Băng Di ngồi ở hầm xe bên góc, chân co lên, nằm úp mặt lên , thật sự cô không thích hắn!! Cô chẳng thích hắn... Nhưng tại sao nước mắt cứ chảy như vậy... Cô chỉ là giữ giúp hắn sợi dây chuyền, còn chưa tìm hiểu kĩ, chỉ vừa biết nhau vài ngày thôi mà...

Mặt ướt nước, trên tay cầm chiếc điện thoại, đôi mắt đỏ hoe của cô nhìn vào màn hình, là hình lúc cô và hắn chụp ở hội chợ... Hắn hôn cô...

Lạch cạch..

Chiếc điện thoại nằm sang một bên, cô lại khóc rồi, lần này còn lớn hơn như đang muốn giải tỏa hết nỗi oan ức của mình vậy!! Hắn giỏi lắm, đã có bạn gái lại còn trêu vờ cô, cô động lòng rồi!! Hàn Băng Di cố mím chặt môi, " không được khóc, mình không phải người yếu đuối"... Nếu lúc này cô không vào... Nếu cô đưa chỗ giấy đó nhờ Lan Lăng mang vào giúp, nếu cô không giữ sợi dây chuyền, nếu cô không gặp hắn... Thì sẽ không thấy hắn cùng cô gái kia hôn nhau... Cảnh cô ta ngồi đó, cùng hắn đưa tay cầm lấy tay cô ta... Say đắm như vậy..

Cộp... Cộp

Tiếng giày đi đến, Hàn Băng Di khẽ ngược nhìn, đưa tay lau nước mắt

- hình như còn 10 phút nữa mới hết giờ làm việc, trốn việc sẽ bị trừ lương

- Vương Hạo Phong...

Cô khẽ cười, đứng dậy nhưng do co chân lâu, gối thì lại tê chân làm cô hơi khập chân xuống, cũng may có Vương Hạo Phong đỡ, anh lắc đầu, hỏi chuyện, cô chỉ thở dài, thầm kể lại

- được rồi... Cũng sắp hết giờ làm, tan sớm vài phút cũng không sao?! Đi ăn chứ?!

- ừm

Wương Hạo Phong dìu Hàn Băng Di đi chậm, đỡ cô vào xe ngồi rồi mới vòng qua, ngồi vào ghế lái, chiếc xe này cũng là lần thứ 2 cô đi rồi.

Wương Hạo Phong ngồi vào, vẫn chưa thắt cô cài dây, chủ động xoay người qua, cô giật mình, giơ tay lên

- a được rồi, em tự cài được

Nói rồi kéo dây thắt qua, cô chỉ yên tĩnh, không nói như mọi lần cũng chẳng xôn xao hỏi chuyện, gác tay lên gờ cửa nhìn ra ngoài. Anh nhìn một hồi, khẽ lắc đầu rồi cho chiếc xe chạy đi

Cộp cộp

Tiếng giày bước ra từ thang máy đến tầng hầm, hắn day trán, sự việc lúc này còn chưa hỏi rõ, cô đã bỏ đi, còn Âu Dương Tử Kỳ làm sao cô ta lại tới đây?! Thứ tình cảm ngày xưa giờ hắn đã không còn rồi

Lạch cách

Chân lỡ đá phải một vật, cúi đầu xuống nhìn, hắn khum người cầm lên

- làm sao điện thoại lại ở đây?!

Cầm chiếc điện thoại trên tay, trên màn hình vẫn còn vương vài giọt nước, và hấn quan tâm hơn là hình khoá của cô là ảnh chụp hấn và cô ở hội chợ

Bàn tay nắm chặt, tại sao cô lại bỏ đi như vậy, điện thoại cũng quăng ở đây, có ý gì sao?! Hấn trở nên bực mình, không thể giữ nổi bình tĩnh...

- cảm ơn anh, bữa cơm hôm nay ngon lắm

Đứng trước cửa nhà, Hàn Băng Di cười nhìn anh. Vương Hạo Phong khẽ nhếch môi

- không sao, lần sau nếu cần gì cứ gọi anh

- à chuyện của anh lúc này...

- được rồi!! Lâm Vũ Uy cậu ta có được bạn gái như em thật tốt

-... Vậy anh ngủ ngon

Chỉ nghe đến Lâm Vũ Uy sắc mặt cô thay đổi hấn, thở dài xoay lưng đi vào nhà. Vương Hạo Phong vuốt mũi, chuyện hiểu lầm giữa anh và hấn cô kể lúc này có lẽ anh cũng nên giải quyết

Brmmm..

Chiếc xe phóng đi, để lại lớp khói, che chiếc BMW đứng ở góc đường, hấn cầm nắm đầm đánh mạnh vào vô lăng " chết tiệt!! Thái độ tức giận rồi lại bỏ đi với Hạo Phong sao?!!!" Hấn cũng không biết lúc này cô và anh nói những gì?! Cũng không thích suy đoán, chỉ biết hiện tại cô là vừa đi về với Vương Hạo Phong...

Sau khi tắm, Hàn Băng Di nằm trên giường, trên tay là tấm hình cô và hấn chụp, chợt nhớ đến thứ gì đó, cô hốt hoảng ngồi dậy, chạy đến chiếc túi " điện thoại đâu mất rồi?!" Cố nhớ lại... Ngồi thụp xuống đất, lơ như hấn gọi cho cô, lơ như hấn nhắn tin cho cô... Làm sao mà trả lời đây... Có khi hiểu lầm sẽ càng khác đi... Phải bình tĩnh đã...

Thay đồ nhanh, khoác thêm một chiếc áo khoác đi xuống nhà, mở cửa rồi chạy ra đường, đã quá 10 giờ, không biết còn chiếc taxi nào không?! Hàn Băng Di nhìn quanh, con đường vắng hấn, chỉ có chiếc BMW kia hiện ngang đứng ở góc đường..... Được rồi chỉ còn cách quá giang thôi

Nhanh chóng đi đến chỗ chiếc xe, bấm số xe cô nhìn vào... Trông quen quá nhưng không nhớ.. Hàn Băng Di gõ cửa kính

Hấn úp mặt trên vô lăng nghe tiếng gõ, cau mày, xoay cửa kính xuống

Bốn mắt chạm nhau, cô mở to mắt.. Mau rời đi thôi... Xoay người bỏ đi, không nói gì

Hấn ngạc nhiên nhưng chợt tỉnh, mở cửa xe chạy theo

- sao lại tránh anh

- Tổng giám đốc xin anh né cho

16. Chap16: Thích Đình Đình?!

- tổng giám đốc!! Xin anh né cho

Cô ngưng lại vì bị hấn chắn giữa đường, nhẹ lách người sang một bên mà đi thẳng... Hấn khó chịu.. Thật sự rất khó chịu.. Cau mày, nắm chặt lấy tay cô

- bảo bối... Em có ý gì?!

- xin lỗi, tôi không phải tên bảo bối, tôi và anh tuyệt đối không có quan hệ xin né ra

Lòng cô đang dạy sóng, cô khẽ nhú mào, đôi mắt nhìn xuống mặt đường, bàn tay hấn nắm lại cô vẫn có thể rút ra cũng như...

- vậy sợi dây chuyền đó, tại sao vẫn còn đeo khi chúng ta còn quan hệ

- sợi dây?!

Hàn Băng Di cúi xuống, tay đưa lên cổ, nhếch môi nhìn hấn

- vậy tôi sẽ tháo ra

Toan đưa tay giật mạnh, hấn nắm lấy, kéo cô lại sát gần mình

- không được tháo, bảo bối tại sao lại làm vậy?!

- anh đã biết lại còn giả vờ?!

- biết?!

- nếu không biết thì giải thích em nghe, anh và cô ta làm gì lại say đắm đến vậy?!. Nếu không biết thì sao không nói em rằng đã có người yêu?!. Nếu không biết...

Tay đâm vào ngực hấn, cứ như cô bị phản bội vậy, nước mắt không ngừng mà chảy ra, sóng mũi cay, cô không phải loại mít ướt cũng không mềm yếu chỉ là trường hợp này không thể kiềm được...

- bảo bối em hiểu lắm rồi

- hiểu lắm?!. Hay cho câu hiểu lắm!Uy, Nếu là hiểu lắm, vậy anh chứng minh đi

Nói tới đây, cô lùi xa ra, mặt ngẩng lên nhìn hấn, miệng cười tự giễu rồi quay lưng bỏ đi

Lâm Vũ Uy đông cứng chân, hấn nghiêng rắng, lúc này cô bảo hai người say đắm? Chẳng lẽ Tử Kỳ cô ta đã... Hấn bực tức, tự đâm tay vào tường " Ầu Dương Tử Kỳ, tôi không còn thích cô"chiếc điện thoại trong túi hấn vang lên, là điện thoại của Hàn Băng Di

" Vương phó tổng"

Huh?!. Sao giờ này anh ta lại gọi cho cô, hai người có quan hệ gì sao?!. Hấn cau mày, bấm nghe máy

- Băng Di, em..

- cô ấy không có ở đây

- Vũ Uy?!

- phải, có gì phải ngạc nhiên như vậy?!. Cậu gọi cô ấy giờ này không biết có chuyện gì?!

- à tôi có chuyện cần nói với Băng Di, đưa điện thoại cho cô ấy

Chợt trong đầu hấn lại nhú đến lần nói chuyện với cô "- nếu đã là hiểu lắm em thường làm gì?

- hiểu lắm sao? Thì sẽ giải quyết hiểu lắm đó một cách nhanh và gọn gọn

- nếu không thích nhưng họ lại cứ bảo mình thích?

- miễn mình vẫn không thích thì vẫn còn đường để giải quyết vấn đề

- liệu có nên giải thích rõ ràng khi đã lâu không nói chuyện?

- tốt hơn là vẫn nên nói rõ mọi chuyện" Được thôi lần này hấn sẽ thử mặt dày làm huề với Vương Hạo Phon xem sao

- có thể nói với tôi

- đưa điện thoại cho cô ấy

- được rồi, Hàn Băng Di để quên điện thoại, ngày mai tôi đưa lại

- ...

- giờ gặp nhau được chứ?!

Tút...tút...

Hạo Phong...Hạo Phong dám xem thường hấn, để điện thoại cô vào túi, rút điện thoại mình ra

- alo

- cậu xem thường tôi!?

- không hề

- vậy gặp nhau được không?!

Tút.. Tút...

Như thế này được gọi là không xem thường sao?! Hấn đi đến xe, đóng mạnh cửa, cho xe khởi động rồi chạy đi, hướng đến hướng nhà của anh

Tinggg...toong...

- hừ giờ này còn ai nhấn chuông?!

Vương Hạo Phong ở phòng, nhú mày nhìn ra cửa sổ. Chiếc BMW kiêu hãnh đứng đối diện và trước cổng nhà anh chính là hấn, cái con người đó... vương Hạo Phong lắc đầu, đi xuống mở cửa

- ngọn gió nào đưa Lâm thiếu đến đây?!

- không định mời tôi vào nhà sao?!

- đã có công tới đây, tốn chút công đi về chắc không sao đâu nhỉ?!

Vương Hạo Phong đưa đầu ra cửa nói vài câu rồi lại đóng lại, Lâm Hạo Phong hấn giận điên người đứng ở cổng chính

- tôi muốn nói về chuyện của Dung Đình

Hấn đứng đó la lên, tay đâm vào cổng

Ào...

Một xô nước được trọn vẹn tặng cho hấn

- này cậu kia, biết mấy giờ rồi không, cho người khác nghỉ ngơi với chứ

Người đàn ông đứng ở cửa sổ lầu bên cạnh khó chịu nhìn hấn rồi xoay người đóng cửa sổ lại.

Cạch

Cánh cổng chính được mở ra, Vương Hạo Phong tựa người vào cửa trong, môi mím lại nhin cười

- vui lắm nhỉ?!

- không đến nỗi buồn chán

Chiếc khăn được ném lên đầu hấn tiếp đó, Lâm Vũ Uy lau đầu ướt nước của mình, lườm Anh rồi đi vào nhà

- này này đừng có mà làm dơ sàn nhà người khác đấy

- không những sàn nhà, tôi còn muốn làm cho cả căn nhà kia

- ...

Vương Hạo Phong phì cười, lắc đầu đi đến ghế ngồi xuống

- được rồi, cậu có gì muốn nói?!

- cậu thật không thích Đình Đình sao?!

- chuyện đó chẳng liên quan đến cậu

- Hạo Phong cậu và Đình Đình như anh em của tôi có gì không liên quan?!
- thích thì được gì?! Mà không thích thì sao?! Người ta đã có người trong lòng
- hồ đồ
- tôi nói sai ở đâu à?!
- cậu thật vẫn không quan tâm đến phía người khác dù là một chút sao?!
- quan tâm?! Tồn công
- Vương Hạo Phong...

Hắn nắm lấy cổ áo anh, mặt sát lại, người toả ra sát khí đằng đằng

- tôi cho cậu biết, tôi, cậu và Đình Đình đã quen nhau lâu, cậu vẫn không nhận ra Đình Đình thích cậu sao?!
- Không chỉ 1,2 năm mà đã hơn 4 năm rồi...

Wương Hạo Phong có chút giật mình, mặt lúc xanh lúc đỏ, anh mím môi đẩy hắn ra

- cậu nói với tôi để làm gì?!
- nói hết lời rồi, cậu hiểu thì tốt, không hiểu cũng không chết người, chỉ mong quan hệ chúng ta lại như lúc đầu đừng dây dưa như vậy, chuyện gì thích thì cứ tiếp tục giữ vững lập trường, không cần tốn sức né tránh!!
- Kể đó là vô dụng...

Hắn nói rồi xoay lưng bỏ đi ra ngoài, cánh cửa đóng lại, căn nhà lại trở nên yên tĩnh. Vương Hạo Phong vẫn ngồi ở ghế, dụng ý lúc này của hắn, anh đều hiểu cả, hắn là muốn ám chỉ dù biết chính anh cũng thích Dung Đình nhưng vẫn luôn né tránh việc đó, nay lại biết thêm Dung Đình lại thích anh đến tận hơn 4 năm dài, quả thật Vương Hạo Phong anh chưa từng nghĩ đến. Cứ tưởng Dung Đình cùng hắn thân thiết thì hai người họ có quan hệ, nhưng lại không ngờ người trong lòng cô lại chính là anh. Vương Hạo Phong thật quá ngu ngốc, bản thân anh lại tự dày vò sao không nói thẳng với Dung Đình, nhưng cứ nhìn thấy mỗi ngày Dung đình cùng hắn trò chuyện lại không sao mở miệng được, liên tục quen cô gái này đến cô gái khác xem có quên được không nhưng đúng thật là... Không phải người trong lòng thì không thể quên... Anh hiểu rồi!! Anh biết rồi!! Tuyệt đối sẽ không làm cô đau lòng nữa... Không một giây nào anh làm cô đau lòng nữa...

Ngồi vào xe, Lâm Vũ Uy mở cúc áo, úp mặt xuống vô lăng xe, mong rằng Vương Hạo Phong hiểu được những gì hắn vừa nói

Khẽ xoay đầu, nhìn chiếc điện thoại ghế bên cạnh, hắn không sao không phiền lòng. Căn bản từ trước đến giờ chưa hề có cảm giác như vậy

Nhìn đồng hồ cũng đã quá nửa đêm, có lẽ cũng nên cho mọi chuyện sang ngày mai giải quyết, trước hết vẫn nên trở về nhà nghỉ ngơi... Chiếc xe phóng đi, lướt qua khắp các con đường, đến trước căn biệt thự đường như tách biệt với thế giới bên ngoài, bấm mở khóa rồi đi vào... Vừa vào phòng, hắn liền nằm lên giường, tay gác lên trán, cảm giác buồn ngủ cứ liên tiếp ủa đến nhưng vẫn không sao ngủ được, nhưng hắn cũng nào có biết... Ở căn nhà nhỏ kia cũng có một người thao thức cả một đêm dài, lâu lâu, một hàng nước mắt snosng lại chảy dài trên khuôn mặt lạnh của cô... ” sao đã có bạn gái lại không cho em biết?!”

17. Chap17: Người Mẫu Quảng Cáo

Cả một đêm nằm suy nghĩ kết quả như sau...

Lâm Vũ Uy vừa bước vào cửa Lâm Thương, đẩy chiếc cửa kính xoay ở ngoài sảnh, uy nghiêm bước vào, hết thấy các nhân viên đều mở to mắt mà nhìn... Rồi bọn họ lại xoay sang cô gái đang loay hoay nơi bàn tiếp tân tìm giấy viết... Sao mắt hai người họ lại giống gấu trúc thế này?! Ôi!!! Lâm tổng yêu dấu của các cô gái nay còn đâu...

Lâm Vũ Uy nhìn quanh, khó hiểu, hơi cau mày với ánh mắt của mọi người, bước một hơi đến cửa thang máy nhấn nút... Nhưng mắt vẫn không quên nhìn cô gái đang đứng ở bàn tiếp tân...

Soạt...

Chiếc cửa kính lại được đẩy vào... Một cô gái có dáng người xinh đẹp nẩy lửa, bận đồ không khác gì Dung Đình là mấy, chiếc đầm ngắn ôm sát người, hở vai.. Chân đi đôi giày cao gót hơn cả tất... Mặt to son đậm phần rất nhiều... Đại mỹ nhân!!!

Các nhân viên trong sảnh khách sạn lại trầm trồ huýt sáo trước cô gái vừa bước vào, bỗng nhân viên tiếp tân tò mò nói lớn

- a là cô gái hôm qua!!

Lâm Vũ Uy hơi nghiêng đầu nhìn về phía sau, hơi cau mày, im lặng, đợi cô gái đi đến gần mình thì khó chịu quay đi... Mùi nước hoa trên người cô gái nồng quá... Hẳn khó chịu... Không phải là mùi thoang thoảng thơm như của Hàn Băng Di...

- anh Vũ Uy... Mới không gặp vài giờ, người ta đã nhớ chết rồi

Âu Dương Tử Kỳ nũng nịu ôm lấy một bên cánh tay hắn, Lâm Vũ Uy khó chịu, hơi đẩy ra.. Từ khi nào hắn và ả lại thân như vậy chứ?! Hàn Băng Di lúc này mới ngược lên nhìn.. Cô thật không dễ chịu chút nào, vờ cầm bộ hồ sơ đi đến

- a đây là chỗ làm, vị tiểu thư này nên xem trọng quy tắc ở chỗ của chúng tôi một chút, dù là khách sạn cũng không nên quá dễ dãi, có thể cùng nhau về nhà rồi làm gì tùy thích

Hàn Băng Di cười mỉm, nụ cười đó làm cho hắn choáng váng... Có thể cùng nhau về nhà rồi làm gì tùy thích?! Ý cô là gì?!

- à Lâm tổng, anh nhanh chóng duyệt hồ sơ này, chút nữa có lẽ Hạo Phong sẽ đến lấy nhanh thôi

Keng...

Thang máy cũng vừa mở, vài người khách từ trong bước ra... Hàn Băng Di thì đi vào trong bấm nút tầng cao nhất... Cánh cửa vừa khép lại... Hắn nghiêng rặng, đẩy Âu Dương Tử Kỳ sang một bên, gọi hắn là Lâm tổng xa lạ, gọi Anh là Hạo Phong thân mật...?!

Keng...

Cửa thang máy mở, Hàn Băng Di bước ra, hôm nay tầng này không có người.. Nếu là mọi lần có lẽ Lan Lăng đang ngồi đây, hôm nay chỉ ta lại cáo bệnh xin nghỉ phép... Khẽ thở dài, cô bước vào, để hồ sơ lên bàn ngồi xuống ghế... Có phải lúc này cô có nói gì quá đáng không?! Thừa biết rằng nói như vậy sẽ rất đau nhưng không làm sao kiềm chế được khi thấy hắn và cô ta như vậy... Hàn Băng Di cô từ trước đến nay luôn tự chủ rất rất tốt... Mọi chuyện sẽ giải quyết rất nhanh chóng chứ không vòng vo... Cho đến khi cô gặp hắn... Mọi thứ lại hoàn toàn rối tung cả lên

Cạch

Cửa phòng làm việc của Lâm Vũ Uy được mở ra, Hàn Băng Di bước vào, nhìn đến chiếc ghế sofa trước mắt lại thấy cảnh tượng ngày hôm qua... Xoay mặt đi đến bàn làm việc, chiếc ghế snayf có phải hắn vẫn hay ngồi không?! Cô lại muốn được ôm hắn quá... Muốn chuyện này may chóng kết thúc quá...

Trở lại sảnh...

Hắn hất tay Âu Dương Tử Kỳ ra thì cô ta lại vẫn lì lợm bám lấy hắn... Bị kéo vào phòng chờ... Âu Dương Tử Kỳ tức giận

- anh không thích em nữa sao?! Lúc trước anh luôn muốn quen em còn gì?!

- tôi căn bản đã không còn như vậy, cô phiền quá, nếu không có việc gì mau về cho

- Âu Dương.... Tử Kỳ?!

Tiếng Vương Hạo Phong kinh ngạc ở cửa, tiếp đó là ánh mắt ngạc nhiên của Dung Đình, hai người bọn họ vừa vào tới cửa thì đã nghe nhân viên bàn tán nên đi vào đây

- cô làm sao lại ở đây?!

Dung Đình khó hiểu, đi đến khoanh tay nhìn một lượt từ trên xuống dưới Âu Dương Tử Kỳ

- tôi?!

Âu Dương Tử Kỳ chỉ tay vào chính mình rồi phủi tay vẻ cười khinh bỉ

- tới để ký hợp đồng làm người mẫu quảng cáo với Lâm Thương, làm sao?! Có chuyện gì bất mãn?!

- cô?! Hơi buồn cười, thử hỏi xem, Hạo ca, anh có duyệt cô ta làm người mẫu không?! À hay là Vũ Uy anh thấy thế nào?! Cô ta thích hợp không?!

Dung Đình vờ ngây thơ, xoay từ Lâm Vũ Uy đến Vương Hạo Phong hỏi, cả hai đều nhìn nhau rồi nhẹ lắc đầu

- đây, bọn họ đều không đồng ý, cô nói xem, cô có nên rời đi chưa?!

Từng đợt tia lửa điện cháy nổ giữa Dung Đình và Âu Dương Tử Kỳ, trong giới nghệ sĩ hay cả ngoài đời thường, không ai là không biết đến hai đại minh tinh Dung Đình và Âu Dương Tử Kỳ là kẻ không đội trời chung, bọn họ luôn đấu đá nhau từng giây từng phút khi gặp, khi có sự kiện đặc biệt nếu có Dung Đình chắc chắn sẽ không có Âu Dương Tử Kỳ và ngược lại...

Âu Dương Tử Kỳ tức đến rung người, nhếch môi ôm lấy cánh tay hắn

- là Lâm chủ tịch mời tôi đến... Ông ấy cũng nhờ em nhắc cho anh

À khẽ kéo lại áo cho Lâm Vũ Uy, nói nhỏ vào tai hắn

- anh còn hai tháng nữa để về nhà gặp ông ấy

Lần này hắn không nhịn được nữa rồi, im lặng từ đầu đến cuối là quá sức của hắn rồi, xoay người lại, đẩy sát Âu Dương Tử Kỳ vào tường... Mặt cúi xuống gần cô... Từng hơi nóng phả vào mặt Âu Dương Tử Kỳ

- à ra vợ sắp cưới của tôi là cô đây sao?! Ngạc nhiên thật, nhưng cho cô biết dù là nằm mơ thì tôi cũng sẽ không lấy cô, nếu tôi đã không đồng ý thì hôn nhân này cũng sẽ không được cử hành đâu

- anh...

Âu Dương Tử Kỳ trợn mắt nhìn hắn, tức giận... Hắn vẫn bình tĩnh, đứng thẳng lại kéo lại tay áo

- à việc hợp tác với công ty, nếu đã là ba tôi sắp xếp cũng không sao, nhưng mà để kí được hợp đồng thì đừng có lại gần tôi nữa.. À cô cũng nên tiết kiệm tiền đi, mỗi ngày sịt cả một chai nước hoa lên người thì cũng phí quá

Hắn lách người đi ra cửa, Dung Đình cùng với Vương Hạo Phong cũng khẽ nhếch môi nhìn cô gái đang đứng ở kia, mặt tối đen lại..

Lâm Vũ Uy giơ tay lên nhìn vào đồng hồ, cũng đã 11 giờ rồi... Cũng nên rủ cô đi ăn trưa chứ nhỉ?! Nhưng đó cũng chỉ là nghĩ chứ hắn lại không làm, bởi vì đã có người cướp mất cơ hội đó

Trước mắt hắn là chiếc xe cửa tên Tần Lạc Dương, cậu ta đang niềm nở nói cười với Hàn Băng Di... Một trận núi lửa như bùng phát trong hắn, đẩy cửa đi ra ngoài

- Bảo b...

Cạch

Tiếng cửa đóng lại, tiếp đó là tiếng xe phóng đi, hắn nắm chặt bàn tay... Nhíu mày nhìn theo... Hắn mím môi... Hắn và cô tại sao lại cứ cùng trò chơi đuổi bắt như vậy?!

Hì hì :>

Mong mọi người ủng hộ ạ

Cơ mà nếu như cảm thấy không hài lòng với ngôn từ hay cách diễn đạt mong mọi người góp ý nha!!!

Rất rất hoang cmt từ mn a

18. Chap18: Định Mệnh

- lúc này cô thấy rồi chứ?!

Tần Lạc Dương khẽ nhếch môi, đôi mắt nhìn sang cô gái ngồi bên cạnh. Một tay lái xe, một tay gác lên gờ cửa

- thấy?! Tôi không thấy!!

Hàn Băng Di cúi đầu, đôi mắt nhắm hờ... Lúc này cô biết hẳn đã nhìn thấy gì, cô biết hẳn đang tức giận, cô biết hẳn thật ra là đang nghĩ gì, nhưng... Cô tự thấy mình không hợp, một nhân viên mà lại trèo cao sao?! Hẳn có vẻ hợp với cô gái họ Âu Dương kia hơn đấy chứ, cô ta cũng không tệ...

Chiếc xe dừng lại trước một tiệm ăn nhỏ ven đường, Tần Lạc Dương nhanh chóng mở cửa xuống trước, bước sang phía cô để giúp. Hàn Băng Di bước xuống, cô thở dài, ngồi xuống một chiếc bàn gần cửa, Tần Lạc Dương gọi thức ăn, anh ta thậm chí còn chẳng hỏi cô ăn gì cơ đấy?! Có hơi khó chịu, cô khẽ xoay đầu

Đồ ăn được dọn ra bàn, người nhân viên vui vẻ phục vụ, không quên liếc mắt sục sạo tình cùng vị tổng giám đốc này

- chúc quý khách ngon miệng

- mau ăn đi

Tần Lạc Dương gấp vào chén cô một chút mì, Hàn Băng Di khẽ cười cảm ơn, đưa vào miệng nếm thử, món ăn của hẳn nấu vẫn là tuyệt nhất

Cô nhớ hẳn quá, muốn được hẳn ôm quá, muốn nghe hẳn gọi “bảo bối” và còn muốn tham lam hôn hẳn, nói hẳn là của riêng mình... Nhưng mà... Chắc cô chẳng làm được rồi...

Bữa ăn kết thúc, từ đầu đến cuối cô cũng ăn chừng hai ba gấp đũa, trong đầu thì lại suy nghĩ, không có vấn đề nào là không liên quan đến Lâm Vũ Uy

Trở về đến cửa Lâm Thương, Hàn Băng Di vừa bước xuống xe thì cũng cùng lúc Dung Đình bước ra, cô khẽ cười chào rồi đi vào trong, cánh tay bị giữ chặt lại... Dung Đình nắm chặt thật, như muốn bóp nát xương cô rồi

- có thể nói chuyện một chút không?!

Dung Đình nhìn cô, đôi mắt to đen được kẻ viền cẩn thận, khuôn mặt nhỏ nhắn đủ làm say lòng người nhìn cô không chớp mắt... Hàn Băng Di phì cười

- được chứ

Đi vào đến phòng chờ cạnh sảnh, Dung Đình ngồi xuống ghế, Hàn Băng Di cũng tiếp đó ngồi xuống

- lúc này Vũ Uy nhìn thấy em cùng cậu ta...

- em biết

- anh ấy rất tức giận và..

- em biết

- anh ấy nghĩ em và cậu ta là..

- em biết

- nếu chuyện gì em cũng biết thì sao vẫn cứ làm..

- bởi vì chẳng phải anh ấy có bạn gái rồi sao?! Nếu vậy thì em là kẻ chen ngang?! Em không thích làm người thứ ba đâu...

Luôn bị cô cắt ngang câu nói, Dung Đình gần như mất bình tĩnh, lần này rút lại thì cô đang nghĩ gì vậy?!

- Băng Di, em không thấy là cô ta mới là kẻ chen ngang sao?! Em còn chưa biết giữa cô ta và Vũ Uy có quan hệ gì đã vội khẳng định là bạn gái sao?! Em có biết cô ta luôn là kẻ khiến người khác phải dè chừng vì trông cô ta như một con rắn độc không?!

-....

Phải, Dung Đình nói đúng, chưa gì cô đã vội kết luận rồi, tình yêu mà lu mờ lý trí nhỉ?! Cô đã mù quáng sao?! Bây giờ làm bất cứ việc gì cũng không thể hoàn thành nốt... Cô ... Đang thất bại với chính mình...

- Băng Di, em có thích Vũ Uy không?! Nói này nhé, Vũ Uy hình như thích cưng lắm đó

Dung Đình thì thào vào tai cô, rồi che miệng cười. Hàn Băng Di cảm giác nóng người, mặt đỏ bừng, che hai bên tai lại lườm Dung Đình

- chị...

- Đình Đình em đâu rồi?!

Tiếng Vương Hạo Phong vang bên ngoài phòng chờ, Dung Đình khẽ cười, đi đến mở cửa, bịt cả mắt anh lại, rồi lại đưa gối

Hàn Băng Di nhìn theo, họ đã quen nhau rồi sao?! Nhanh thật, cô tự cười, cầm lấy giỏ khẽ cúi chào, lách người đi đến thang máy, bấm tầng cao nhất, cô và hắn còn cơ hội không?! Cô muốn thử ...

- Lâm Tổng, cô Âu Dương muốn gặp ngài

- nói cô ta về đi

Lâm Vũ Uy ngồi trong phòng làm việc, chán nản xoa hai bên thái dương, hắn đang nghĩ, nghĩ tại sao cô và anh luôn cãi nhau?!

Cộc cộc

Tiếng gõ cửa, hắn cau mày

- Lâm tổng, chiều nay có cuộc họp với Vũ Tước, chúng ta..

- tôi biết rồi

Hắn cắt ngang lời Lan Lăng, cô thất thiếu đi lại ghé ngồi xuống, đúng thật là thái độ của sếp quyết định tính của nhân viên a...

Ngồi trong phòng, hắn chán nản nằm xuống bàn, hắn muốn nghe giọng cô quá!!

Cộc cộc

- lại có chuyện gì?!

- em vào được không?!

Một câu nói nhưng lại làm hắn thay đổi tâm trạng, nhưng có gì đó không đúng?! Nếu là mọi lần cô sẽ không gõ cửa mà vào thẳng luôn ấy chứ?!

Hàn Băng Di đứng bên ngoài, có nghe cuộc đàm thoại ngắn ngủi của hần và Lan Lăng, dường như hần đang tức giận, hay một loại gần như vậy... Lại còn gặp Âu Dương Tử Kỳ đang ngồi ở ghế, lòng không khỏi dậy sóng, nhưng cô phải hỏi rõ đã

Cạch

Hần mở cửa, tiếng bước chân chạy đến, rồi có một vật thể ôm chầm lấy hần, rồi sau đó lại có tiếng nức nở, và sau đó... À không có sau đó..

Âu Dương Tử Kỳ chạy đến ôm chầm lấy hần, cô ta khóc nức lên, làm sao trên thế giới vẫn còn tồn tại một sinh vật mặt dày mà dai như đũa thế này?! Hàn Băng Di cứng chân, không sao chuyển động cơ thể, hai mắt mở to... Hần thì có cảm giác cơ mặt như đang giật liên hồi, bây giờ hần muốn giết người quá!!! Lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, đẩy cô gái đang ôm mình ra, phủi lại áo

- Cô Âu Dương, hình như có gì không phải, hay cô chưa hiểu tôi nói?! Nếu không còn chuyện gì xin cô về cho, tôi còn việc khác phải làm

Hần nói rồi, kéo tay Hàn Băng Di vào, cách cửa đóng lại mạnh mẽ, Lan Lăng đứng nhìn, khuôn mặt ướm đầm mồ hôi, cái cô tên Âu Dương gì gì đó, rút lại cô ta không hiểu tiếng người sao?! Âu Dương Tử Kỳ mặt căng thẳng, hít sâu một hơi lạnh đi đến thang máy " Lâm Vũ Uy, anh sẽ phải hối hận, trước sau, anh đều sẽ là của tôi". Đôi mắt căm phẫn không quên liếc nhìn Lan Lăng Đang đứng run rẩy, cười gượng nhìn cô ả

Cạch

- anh...

19. Chap19: Tiệc Rượu

Cạch...

- anh

Hần đẩy mạnh cô xuống ghế sofa, tự nhủ trong lòng phải kiềm chế, kiềm chế lại ngay.. Nhưng dường như không những tay không nghe mà cả môi hần cũng chẳng nghe theo... Hần ngẫu nhiên cắn lấy cánh môi cô, Hàn Băng Di lúc đầu có hơi giật mình nhưng sau đó chẳng biết vì sao lại hợp tác rất ăn ý với hần...

- bảo bối...

Cuối cùng cũng ngưng lại, hần dường như rút hết hơi của cô, trán dựa trán, mười ngón tay của hần và cô đan vào nhau, hơi thở mãn nguyện ấm áp khẽ phả vào mặt cô... Hàn Băng Di nhất thời không tự chủ, khuôn mặt cô đỏ ửng lên..

- đừng gọi Lâm tổng xa lạ quá...

- nhưng anh và Âu Dương...

Hần lại cắn lấy miệng cô, như không cho cô nói tiếp, tiếp tục, khẽ đưa tay vuốt lấy gương mặt nhỏ, hần nhếch môi

- Lâm Vũ Uy ngoại trừ bảo bối này, sẽ không có bạn gái khác..

- ..

Lòng cô như náo loạn, hần ... Hần... Aaaa hôm nay hần có uống lộn thuốc không vậy, nói nghe mà chảy cả nước, mặt đỏ tới mang tai, cô vùi đầu vào lòng hần như chẳng để cho hần nhìn thấy bộ dạng xấu hổ này

- sau này... Dù có bất cứ chuyện gì cũng phải tin anh

- được

Một lời đã định!! Nếu hấn đã nói.. Cô sẽ lại thử nghe theo.. Chạm nhẹ sợi dây trên cổ, tim cô lại đập lệch đi một nhịp... Cô chắc sẽ chẳng hạnh phúc hơn

- bảo bối...

- huh?!

- sau này đừng đi với lên Tần Lạc Dương đó nữa

- sao vậy?! Chỉ là đi ă..

- không được.. Nếu không...

Hấn lại cúi xuống hôn lên môi cô

- anh chẳng biết sẽ phải làm gì khác trừ việc hôn trên người em..

Hàn Băng Di mở to mắt, hít một hơi lạnh... Che lấy ngực, xoay người đi

- không đi thì không đi...

Hấn vuốt cằm, đưa mắt nhìn cô, một vệt cười hiện lên, Lâm Vũ Uy kéo cô lại gần, ôm lấy hông cô, hít ở tóc cô một chút hương thơm

- nhưng...

- sao?!

Lâm Vũ Uy hơi nhú mày, nhìn cô gái trong lòng mình ngạc nhiên

- đừng gặp Âu Dương Tử Kỳ nữa...

- ...

Hấn buông lỏng tay, xoay mặt đi một chút, Hàn Băng Di nhìn theo, nhất thời cảm thấy có một thứ gì đó đè trên lòng, hấn không dứt khoát trả lời mà phải suy nghĩ nữa sao?!

- mà cũng không sao đâu, dù gì đó cũng là người mẫu đại diện...

-...

Cô đứng dậy, đi đến mở cửa , không quên quay lại khẽ mỉm cười với hấn

- 3 giờ chiều, hẹn ở cửa Lâm Thương, còn phải đi Vũ Tước nữa đó

Cạch

Cánh cửa đóng lại, hấn cau mày, tại sao lúc này hấn không trả lời ngay?! Không phải, có thứ gì đó làm hấn không thể nói được, hay vẫn còn tình cảm.. Không phải.. Không thể... Hấn chỉ là đang nghĩ về ” cô dâu tương lai” mà ba hấn nói...

- Lâm Tổng

- Lâm Tổng

Nhân viên đi ngang hấn đều cúi người, chỉ riêng cô gái đó, người đang đứng ở cửa, chỉ quay lại mỉm cười nhìn hấn

- Uy.....

Hấn luôn nhớ đến nụ cười đó, chỉ cần nghĩ đến đều sẽ thấy rất rất nhẹ lòng, mái tóc mềm dài buông xoã, hấn vẫn luôn nghe người hương trên người cô, nhớ cả ánh mắt của cô

- để em đợi lâu quá đấy

Hàn Băng Di nhìn đồng hồ rồi quay sang cười với hần, cùng hần đi xuống tầng hầm, cửa xe mở, hần chủ động đợi cô ngồi vào, thắt dây an toàn rồi cho xe chạy đi

- hôm nay em đã soạn ra những văn bản nói về..

- chỉ có hai người mà cũng chẳng ở Lâm Thương thì đừng nói về chuyện công việc

- à... Ừm

Lâm Vũ Uy cắt ngang lời cô, hần chỉ nhìn cô, nụ cười như có như không, khẽ chạm tay vào một bên má cô mà vuốt ve

- ngày mai rảnh chứ?!

- ừm, có chuyện gì sao?!

- đi chơi

-...

Lâm Vũ Uy thản nhiên, nhưng Hàn Băng Di thì lại ngược lại, ngày mai sẽ có tiệc rượu với Giang Chủ tịch cơ mà, gì mà đi chơi?!

- ngày mai phải có tiệc..

- chỉ có hai người mà..

- biết rồi

Hàn Băng Di phùng má, nếu hần cứ cắt ngang lời cô thì cô đây sẽ nhảy vào họng hần mà ngồi...ngón tay khều nhẹ lên bàn tay đang để trên vô lăng xe của hần, Lâm Vũ Uy nhếch môi, một tay lái xe, tay còn lại đan vào tay cô...

Đến buổi tiệc... Tất cả mọi người đều đang ở đại sảnh, ngồi chờ đọc bảng mở màn cho buổi, chỉ vì chờ đại diện Lâm Thương mà mọi người đã chờ tận "5 PHÚT"..

- Lâm tổng, mời ngài đi lối này

Một người nhân viên niềm nở chỉ hần và cô đi đến hàng đầu ngồi, hai bên đều là người nước ngoài, nghe họ nói chuyện có lẽ cô cũng đoán được, người cạnh cô là người Pháp, còn cạnh hần lại là người Đức...

Cũng hợp lý !! Cô biết nói tiếng Pháp chứ chẳng biết tiếng Đức... Hơ hơ... Hần lòng quay sang nhìn hần, mở to mắt nhìn

Hần thản nhiên nói chuyện với người Đức đó... Bằng tiếng Đức... Hần biết sao?!

- Và sau đây xin mời Giang Chủ tịch lên đọc khai tiệc

Người MC nói có lớn hơn, kéo hần Hàn Băng Di về, cô nuốt nước bọt... Quay lên nhìn ... Giang Chủ tịch uy nghiêm bước lên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn mọi người rồi bắt đầu nói

- cảm ơn mọi người hôm nay đã đến... Nhân dịp Giang Lịch thành lập 20 năm, tôi tổ chức buổi tiệc cũng vì lẽ đó...

Ông đôi lúc lại lướt mắt nhìn Lâm Vũ Uy, rồi khó chịu nhìn cô... Hàn Băng Di cười gật đầu, xoay đi tránh ánh mắt dò tìm đi

- ... Và cuối cùng mong mọi người sẽ vui vẻ, mong rằng sự hợp tác của chúng ta sẽ mãi dài lâu

Nâng cao ly rượu trên tay, Giang chủ tịch nhìn cô cười giễu, mọi người bên dưới đều đồng loạt cầm ly của mình giơ lên cao... Hàn Băng Di cũng cầm ly rượu vang đỏ giơ lên rồi đưa đến môi

- không được uống...

Lâm Vũ Uy nhìn cô, tay đẩy ly rượu trên tay cô xuống, Hàn Băng Di hơi cau mày, có ý hỏi lý do

- con gái không được uống, nhất là bạn gái anh...

Chữ “Bạn gái anh” hấn cổ nhún mạnh và kéo dài, mọi người xung quanh khẽ che miệng cười nhìn cô và hấn... Hàn Băng Di nhất thời đỏ mặt, che nửa mặt không bên véo vào hông hấn một cái

- cô hạnh phúc thật (Tiếng Pháp)

Người ngồi kế cô cười, ông ta cầm ly rượu trên tay, nho nhã nhìn cô

- à cũng không đến quá hạnh phúc (Tiếng Pháp)

Cô cười mỉm, trước ánh kinh ngạc của người đàn ông đó, hấn cũng không khỏi ngạc nhiên

- cô biết tiếng Pháp(Tiếng Pháp)

- tôi có biết một chút (Tiếng Pháp)

- ồ thật tuyệt (Tiếng Pháp)

Ông cười, đưa ly rượu đến cùng ly với cô, Lâm Vũ Uy đưa mắt nhìn, miệng hiện một vệt cười

- nghe nói ông đến đây có ý hợp tác với mọi người(Tiếng Pháp)

- phải, trước là muốn giao lưu, sau và mở rộng quan hệ (Tiếng Pháp)

- rất vui được biết ông (Tiếng Pháp)

Hấn vui vẻ bắt tay với người đàn ông đó, Hàn Băng Di cứng người, cơ mặt có phần giật giật, hấn còn biết bao nhiêu thứ tiếng nữa vậy?!

- đây là ông John, mọi người mới đây đã quen nhau rồi sao?! (Tiếng Pháp)

Giang chủ tịch đi đến, cầm ly rượu vang nâng lên, không quên khó chịu nhìn cô rồi cười nói với hấn và John

- ông Giang, việc hợp tác sẽ vẫn được tiến hành chứ, cơ hội này chỉ có một thôi đấy (Tiếng Pháp)

Ông John nhấp môi ly rượu, ánh mắt có trầm xuống đôi chút

- tất nhiên rồi, cả Lâm tổng đây, có muốn cùng chúng tôi... (Tiếng Pháp)

Giang Chủ tịch nói nửa câu, mắt nhìn hấn ám chỉ gì đó, Lâm Vũ Uy chẳng để tâm, khoé môi nhếch lên

- bảo bối, em nghĩ sao?!

Hấn xoay đầu, nói nhỏ vào tai cô, hơi thở của hấn làm cô rùng mình, trấn tĩnh quay sang cười nhìn hấn

- nghĩ gì?!

Sự thật là họ đang nói gì vậy?! Muốn gì cơ?! Hợp tác về việc gì?! Hấn còn hỏi cô nghĩ gì làm sao biết mà trả lời?!

- Lâm tổng đây sao?! Ôi giờ đôi mới biết, cậu nghĩ sao về việc này?!(Tiếng Pháp)

Ông John cười nhìn cô rồi nhìn hấn, lấy một chiếc giỏ màu đen dưới chân lên, nhẹ nhàng mở ra, lấy một bản hồ sơ ra rồi để chiếc giỏ về vị trí cũ

Hàn Băng Di cười gật đầu cầm lấy chiếc bản đó, lật từng tờ giấy lên xem, hừ là kinh doanh chuỗi taxi sao?! Khẽ nhíu mày nhìn hấn...

-Uy, anh có nghĩ như em không?!

Hấn nhếch môi, bỗng cảm thấy như đang đi guốc (giày :) trong bụng nhau vậy, biết cô đang nói về việc gì, hấn xoay đầu, cẩn thận nhìn Giang tổng và ông John....

20. Chap20: Vị Khách Không Mời

Hắn nhếch môi, bỗng cảm thấy như đang đi guốc (giày :) trong bụng nhau vậy, biết cô đang nói về việc gì, hắn xoay đầu, cẩn thận nhìn Giang tổng và ông John...

- tôi biết việc này có thể hợp tác với nhau, vậy tôi cũng sẽ đầu tư một chút vậy (Tiếng Pháp)

Giang Chủ tịch thầm cười, cuối cùng cũng có thể làm việc chung với Lâm Thương, ông John cũng không hơn gì, cười vui vẻ, vỗ vỗ vai hắn

- nếu vậy cậu cứ nghĩ sao khi tiếp tục hợp tác với Ông Hamnem (Tiếng Tây Ban Nha)

Giang Chủ tịch bước sang người ngồi cạnh hắn, Hàn Băng Di hơi nhú mày, cười mỉm

- Giang chủ tịch, ông không phải đang tạo cơ hội cho Lâm Thương đó chứ?!

- phải

Giang Chủ tịch hơi bất ngờ nhìn cô, cũng chỉ mỉm cười cho qua rồi tiếp tục nói chuyện với hắn và Hamnem

- rất vui nếu được hợp tác cùng Lâm Thương đây

Hamnem khẽ cười, trông cũng khá trẻ, tầm cỡ hắn nhưng trẻ hơn, hắn kéo dài khoé môi, quay sang kéo lấy đầu cô sát vào mình, môi hôn lấy vàng tai cô

- ...

Hàn Băng Di rùng người, quay lên nhìn hắn, Lâm Vũ Uy dùng ánh mắt chăm chú nhìn cô

- anh không thấy Giang chủ tịch khá giả tạo à?!

- bảo bối, em thấy vậy sao?!

- tạo cơ hội cho đối tác?! Để người khác cướp lấy vị trí?!

- ông ta cơ bản chẳng bằng một chi nhánh nhỏ của Lâm Thương

Lâm Vũ Uy lại hôn nhẹ lên tóc cô, quay sang tiếp tục nói chuyện với Giang chủ tịch và Hamnem. Một lúc sau, chỉ thấy Giang Chủ tịch mặt nửa xanh nửa trắng, cười hề hề nhìn Hamnem rồi nhìn Lâm Vũ Uy... Lâm Vũ Uy nhếch môi, nói lời chào rồi xoay người nắm lấy tay cô kéo đi

- Lâm Vũ Uy

Lâm chủ tịch bất ngờ bước đến, tát mạnh vào một bên mặt hắn, mọi người đều trở nên im lặng, Hàn Băng Di thoáng giật mình nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại, bên cạnh ông ta cũng có một cô gái, cô gái kinh hoàng, lay tay Lâm chủ tịch

- ba à đừng tức giận, anh ấy không phải vậy đâu

- chẳng phải con nói con và nó đang rất tiến triển sao?!

- ba à...

Hắn nhếch môi, hơi mím môi nhìn Lâm Chủ tịch và cô gái

- Âu Dương Tử Kỳ..

Giọng nói không có chút kinh ngạc, từng chữ hắn gằn mạnh, Hàn Băng Di nhắm mắt thở dài, đi đến

- Lâm Chủ tịch, ngài có khuất mắc để sau không được sao?! Ở đây cũng đang có tiệc vui, ngài đừng làm mọi người mất hứng chứ?!

Hàn Băng Di khẽ mỉm cười, đưa tay chỉ hướng cửa, Lâm Chủ tịch nhú mày, rồi xoay mặt đi, kéo tay Âu Dương Tử Kỳ nắm vào tay hắn

- vừa rồi ta nóng tính quá, hai con hạnh phúc như vậy, mau đi đâu đó hóng mát đi

Hàn Băng Di biết rõ sẽ là như vậy, khoé môi kéo dài, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, Lâm Chủ tịch vừa rồi rõ ràng đang khẳng định cho cô thấy tình cảm của Lâm Vũ Uy và Âu Dương Tử Kỳ

- hình như ngài vừa hiểu lầm gì thì phải?!

Bốp

Một cái tát trời giáng, đánh mạnh vào mặt cô, khoé môi có chút bầm, còn có vết máu đỏ kéo dài, Lâm Vũ Uy tức giận, giật mạnh tay Âu Dương Tử Kỳ ra, đi lại cầm lấy tay Hàn Băng Di

- tôi không biết ông sắp xếp ra sao?! Cô dâu là ai?! Người mẫu đại diện trông như thế nào?! Tôi không quan tâm, muốn đuổi cứ đuổi, nếu ở đây mọi người chưa biết vậy hôm nay tôi nói cho mọi người biết, đây là..

- Uy, tôi đi trước

Lâm Vũ Uy vừa giơ tay hất và cô đang nắm lên, Hàn Băng Di lại tự cười trong lòng, rút tay lại xoay người đi ra cửa... Âu Dương Tử Kỳ che miệng cười, quả nhiên cô ta không có bản lĩnh...

Lâm Chủ tịch cau mày nhìn con trai mình, hả dạ vì cái tát vừa rồi, vừa quay ra nhìn cô đã thấy một ánh mắt rực lửa nhìn mình, Hàn Băng Di nhếch môi

- xin lỗi hình như ông ấy không được mời mà tự ý vào đây

Một bộ phận bảo vệ đứng hai bên người quản lý bữa tiệc, cậu ta xanh mặt, cuối đầu dò từ trên xuống dưới danh sách mời, quả nhiên không thấy thiệp Lâm chủ tịch... Anh ta cười hề hề, đi lại trấn an Lâm Chủ tịch

- Chủ tịch, ngày vất vả đến đây quá, hôm nay quả nhiên không có thiệp...

- tránh ra

Lâm chủ tịch giận dữ, hất người quản lý sang một bên, lườm cô rồi đi ra ngoài, phải... Hôm nay ông ta không được mời, nhưng vì con bé Âu Dương Tử Kỳ nặng nề đòi đi nên ông cũng đi, lại gặp phải thằng con đang cầm tay đứa con gái khác, ông làm sao mà không tức giận, dù gì nhà Âu Dương cũng là làm ăn hợp tác với Lâm Thương khi mới mở cửa...

Lâm Vũ Uy che miệng, vuốt cằm cười, cô sử dụng thủ đoạn gì vậy?! Đã là thiệp mời đại diện Lâm Thương chứ đâu phải mời rõ họ tên người đó?! Hất đi đến, vuốt tóc bên tai cô lên cười nói nhỏ

- bảo bối, là mỹ nhân kế sao?!

- dùng kế sách dụ địch, thuyết giảng cho anh ta

Cô cười, véo nhẹ vào hông hắn, Lâm Vũ Uy cũng phì cười nhưng chợt nhớ ra gì đó, đứng lại nghiêm túc

- hai người trông hạnh phúc quá nhỉ?!

Âu Dương Tử Kỳ mặt đỏ rực như sắp khóc, vùng vằng cầm giỏ bỏ đi ra cửa, hất mạnh vào vai Hàn Băng Di làm cô lui lại vài bước

- khụ... Nhưng mà đó chẳng phải vợ sắp cưới và ba anh sao?!

Cô ho khan, thở dài nhìn hắn... Lâm Vũ Uy hơi mím môi, quay sang nhìn cô

- tình yêu không thể sắp xếp

- à...

Hàn Băng Di giơ ngón trở lên như đã hiểu, gạt đầu rồi cũng đi ra cửa... Lâm Vũ Uy nhanh chóng đi lấy xe, chiếc BMW kiêu hãnh đứng ở cửa, Hàn Băng Di hất mặt, ngồi vào xe.. Hắn nhếch môi, xoay người gài dây an toàn giúp cô, không quên hôn nhẹ lên má cô

Vài ngày sau đó...

Mới đó mà cũng đã năm tháng, thời gian thật sự trôi rất nhanh... Hàn Băng Di thần thờ ngồi nhìn ra cửa sổ, chiếc điện thoại trên bàn rung lên ” người lạ”, hơi nhúu mày, đắn đo một chút, cô nhấc máy

- alo

- Hàn Băng Di?!

Giọng nói bên đầu dây gần mạnh, như muốn giết cô vậy, Hàn Băng Di cười mắt tự nhiên, cô để điện thoại xuống trước mắt để xem số điện thoại và tên người gọi, vẫn là chữ ”người lạ” kì lạ, nếu người lạ làm sao lại biết được tên cô

Nhìn đến đồng hồ, là 10 giờ tối, cô lại càng ngạc nhiên hơn, sao lại gọi vào giờ này

- xin hỏi ai vậy?!

- hay cho câu ai vậy, cô ngây thơ đến độ không nhận ra giọng tình địch mình sao?!

“Tình địch” cố làm gì có tình địch?! Suy nghĩ một lát, Hàn Băng Di mở to mắt

- Âu Dương Tử Kỳ?!

- cô chậm hiểu thật đấy, phải đợi gần nửa ngày mới tiêu hoá xong sao?!

- à.. Ít ra vẫn còn đỡ hơn loại người dai như đũa vậy, xin lỗi tôi hiện đang bận không có hứng nói chuyện..

- này này.. Vội vã gì chứ, không nhớ bạn trai cô sao?!

Ý cô ta là gì?! Bạn trai cô?! Lâm Vũ Uy?! Giật thót người, Hàn Băng Di ngẫm lại vài ngày nay quả nhiên hần không đến công ty cũng không gặp và gọi cho cô hay thậm chí nhắn một tin nhắn cho cô từ ngày dự tiệc rượu, hay chẳng lẽ?!

- liên quan gì đến cô?!

- ày da!! Vô tình thiệt đó nha, Vũ Uy à, anh có nhớ bạn gái không hả?!

- nhớ gì cơ?!

Giọng nói trầm mà khàn đục của Lâm Vũ Uy vang lên bên tai cô, Hàn Băng Di đứng bật dậy, quả nhiên chuyện liên quan đến hần cô chưa bao giờ bình tĩnh

- Uy anh ở đâu?!

21. Chap21: Kẻ Bị Lợi Dụng

- Uy anh ở đâu?!

- bảo bối?!

Hần cố mở giọng như cơn buồn ngủ thật sự cứ ủa đến, hần chỉ vừa uống vài ly thôi mà, chẳng lẽ hần dễ ày đến vậy?! Nhưng nóng quá... Hần muốn lột phẳng đồ ra thôi, mọi thứ dường như trống rỗng trong đầu hần

- Ừm nói sao nhĩ?! Hiện tại anh ấy đang dự tiệc với tôi, Băng Di à, tôi gọi thông báo cho cô biết một tiếng để cô đỡ lo, vậy thôi nhé...

Âu Dương Tử Kỳ cúp máy ngay, nhếch môi nhìn hần đang nằm trên ghế thở nặng nề, người nhể nhại mồ hôi, dù gì đây cũng là nhà hần, thật không sợ người khác làm phiền, nhưng có ai biết được thật ra sự việc là : hần trở về nhà theo đúng như lời ba hần nói, sau năm tháng dù quyết định thế nào cũng trở về nhà để có câu trả lời... Vừa từ chối, ba hần đã mời Tử Kỳ đến, mẹ hần cũng không thích Âu Dương Tử Kỳ mấy nhưng vẫn niềm nở đón tiếp vì ước mơ bé cháu... Âu Dương Tử Kỳ mời hần một ly rượu, Lâm Vũ Uy cũng

cười gương cầm lấy uống hết mà không biết rằng trong đó có chứa thuốc ... (à ừ khó nói quá :>) phải, mọi chuyện là do ba hấn sắp đặt cả, không muốn nợ tình với đối tác đành đợi gạo nấu thành cơm... Lập tức tổ chức tiệc cưới theo như yêu cầu nhà Âu Dương, mà trong đó cũng có sự đồng ý của Âu Dương Tử Kỳ...

Gương mặt lạnh mọi ngày giờ đang thờ nặng nhọc, cảm thấy nóng khắp cả người khiến hấn khó chịu, đôi mày cau lại nhìn người trước mắt, tay giơ lên khoảng không chạm phải gương mặt lạnh đó

- bảo bối...

Âu Dương Tử Kỳ mím môi, đỡ hấn lên phòng, vất vả cho hấn nằm xuống giường, lấy tay lau mồ hôi ở trán, bất ngờ bị hấn kéo xuống xuống, nằm đè lên trên

- Băng Di...

Âu Dương Tử Kỳ cắn chặt môi, đến giờ này hấn vẫn còn gọi Hàn Băng Di, hấn thích cô ta thật rồi sao?! Cô ả đưa tay lên vuốt lấy khuôn mặt trước mắt

- em là Tử Kỳ

- Tử Kỳ?! Bảo bối, em đừng đùa..

Hấn mạnh mẽ nắm lấy một bên tay cô kéo sốc lên, mặt áp chặt vào phần cổ cô ả cắn, mút như một món ăn ngon, đôi lúc lại thều thào bên cạnh

- nóng quá

Tay cởi nhanh nút áo, hấn ném chiếc áo sang một bên, những đường nét hoàn mỹ trên ngực bụng hấn luôn làm cho đám con gái thèm thuồng, Âu Dương Tử Kỳ cũng không ngoại lệ, cô ả tham lam sờ mãi... Hấn vẫn tiếp tục, từ trán đến mũi, môi rồi vành tai và đến cổ, lần dần xuống dưới ngực.. Âu Dương Tử Kỳ thở hổn hển, điều cô mơ ước đây sao?! Hấn đang nghĩ gì về cô đây?!

- Băng Di... Băng Di

Miệng hấn không ngừng gọi tên Hàn Băng Di khiến Âu Dương Tử Kỳ khó chịu, cô đẩy mạnh hấn ra, lau đi nước ở khoé mắt

- anh thật ra không sao?!

- ...

- tại sao cứ luôn là cô ta mà không phải là em?! Chẳng phải anh từng rất thích em sao?!

- em còn biết nói chữ từng?!

- à phải ha, chỉ là từng nhưng không phải bây giờ sao?!

- không

- không thể thử thích lại em một lần sao?!

- không

- anh nghĩ cô ta sẽ nghĩ sao khi biết anh vừa...

- sẽ thế nào nếu anh tự miệng nói cho Băng Di?!

- a... Anh có dũng khí thật... Lẽ ra anh nên biết em rất thích anh, là em cố tình không quan tâm để thử anh

- thử anh?! Vậy thì cách em làm sai rồi

- Lâm Vũ Uy... Em không thích ép người, anh ép em phải làm chuyện này...

- tùy

Lâm Vũ Uy thở dài, có lẽ hấn đi quá xa rồi, cầm chiếc áo ném vào rổ đồ, lấy một chiếc áo khác mặc, hấn chỉ nhớ đến giọng nói hoảng hốt của cô trong điện thoại, vò đầu, tóc trở nên rối tung lên, hấn ngồi phịch vào xe, nằm úp mặt xuống vô lăng...

Leng keng.. Leng keng...

Tiếng chuông mở cửa ở quán cà phê kéo hồn cô về với xác, Hàn Băng Di ngược lên nhìn Âu Dương Tử Kỳ, đỏ mắt cô ta sững sờ lên, Hàn Băng Di không khỏi ngạc nhiên nhưng vẫn giữ bình tĩnh

- có chuyện gì lại gọi tôi đến đây?!

- là cho cô biết tôi và bạn trai cô..

- à nếu là chuyện đó thì tôi không quan tâm đâu, chắc chắn anh ấy sẽ từ chối cô thôi

- cô...

Âu Dương Tử Kỳ bị câu nói của Hàn Băng Di nhats thời cứng họng, cô ta cởi bỏ áo khoác để lộ một bờ vai trắng nhưng đầy những dấu hôn phía trên

- Vũ Uy... Là làm như vậy...

Hàn Băng Di hơi nhếch mày, vẫy tay với Âu Dương Tử Kỳ

- nhất định là cô lại dùng chiêu trò nhỉ?! Cô không sợ mọi người xung quanh sẽ đàm tiếu sao?!

Âu Dương Tử Kỳ giật mình nhìn quanh, quả thật rất nhiều người đang che miệng, ánh mắt hướng về cô mà thì thầm, cô ta mới hoảng, lấy áo khoác mặc vào lại, giận dữ nhìn Hàn Băng Di

- cô không sợ Vũ Uy sẽ theo tôi sao?!

- thật ra tôi có từng nghĩ nhưng mà...

Hàn Băng Di điềm tĩnh cảm ly nước nhấp một ngụm rồi tiếp tục

-... Tử Kỳ à, cô tốn công đến đây nói với tôi chuyện này không phải là đang sợ Uy sẽ không bên cô, cố tình hù dọa cho tôi tự động rút lui đó chứ?!

- ..

Âu Dương Tử Kỳ bắt giắc cười, cô ta thật đã không nghĩ đến Hàn Băng Di lại khó đối phó đến vậy, ông trời thật không có mắt... Hàn Băng Di vẫn là đi trước cô ta một bước... Khoé môi cô cong lên tạo thành một nụ cười khiêu gợi

- cô không nghĩ mình đang bị lợi dụng sao?!

- lợi dụng?!

Hàn Băng Di khó hiểu nhìn Âu Dương Tử Kỳ

- phải, là lợi dụng để anh ta có được vị trí ngày hôm nay, là lợi dụng đấy

Cô hiểu rồi, Hàn Băng Di phì cười trước ánh mắt ngạc nhiên của Âu Dương Tử Kỳ

- tại sao cô chẳng nghĩ kĩ trước khi nói vậy?! Nếu lợi dụng tôi, chẳng phải lợi dụng con gái công ty đối tác sẽ có lợi hơn sao?!

Ừ nhỉ, Âu Dương Tử Kỳ đã quên mất phần quan trọng này, Hàn Băng Di quả nhiên có khí chất của Hàn Băng Di, cô ta không sao sánh kịp, luôn bình tĩnh như vậy sao?!

- ... Hay có thể nói người bị lợi dụng đúng hơn là cô?!

Lợi dụng để có một mối quan hệ tốt đẹp giữa Âu Dương thị và Lâm Thương, lợi dụng để Lâm Thương có thể đi lên?! Âu Dương Tử Kỳ cười tự giễu, cô ta đã xme thường tình cảm hai người họ dành cho nhau rồi

- Băng Di, cảm ơn cô

Hàn Băng Di đang che miệng cười mỉm, nghe cô ta nói vậy thì hơi giật mình nhìn sang, Âu Dương Tử Kỳ che mặt khóc

- tôi đã không nghĩ đến... Hàn Băng Di, cô thật làm người khác phải ngưỡng mộ đó, chuyện Vũ Uy không cười rồi chắc cô cũng sẽ biết, thật ra lúc đầu, tôi luôn cho mình là thanh cao, được nhiều người chú ý nhưng hoá ra là vì Âu Dương thị... Lâm Vũ Uy lại không, tôi đã bỏ qua mặt đó thì phải, từng theo đuổi tôi nhưng ... Giờ thì..

Trong phút chốc, Hàn Băng Di cảm thấy đồng cảm với cô gái này, một tiểu thư luôn là vậy, có kiêu căng, có tự ý, có đôi lúc độc chiếm, cũng có đôi lúc đáng thương

- tình cảm không thể sắp xếp mà là theo tự nhiên, khi mình hiểu quá rõ về nó sẽ chẳng còn hứng thú...

Âu Dương Tử Kỳ thở phào, nếu Lâm Vũ Uy đã vậy, cô cũng sẽ chẳng miễn cưỡng nữa, cười nắm lấy tay Hàn Băng Di

- Băng Di, làm bạn nhé?!

22. Chap22: Kết Thúc

- Băng Di , làm bạn nhé?!

- ừm

Hàn Băng Di khẽ cười, đôi lúc chỉ vừa là kẻ thù đó nhưng lại nhanh chóng trở thành bạn của nhau, con người cũng vậy, tại sao không thử thù ít đi mà kết bạn nhiều hơn?!

- Lâm tổng

- Lâm tổng

- Hàn thư ký

Hắn đi qua sảnh, các nhân viên đều lần lượt cúi người chào, đi đến phòng chờ cạnh sảnh, một tổng giám đốc lại phải chào một nhân viên

Hàn Băng Di vẫn đang làm sổ, hồ sơ, nghe tiếng thì quay lên nhìn, trên miệng là một cây kẹo mút, vẻ mặt ngây thơ đến phát sợ, Lâm Vũ Uy khẽ cười đi đến ngồi xuống

- này này, qua chỗ khác ngồi đi, chật quá, chẳng phải bên kia có rất nhiều ghế sao?!

- bảo bối, anh thích ngồi đây

Soạt...

Cô đóng chỗ hồ sơ lại đứng dậy

- anh không đi thì em sẽ đi, anh cũng tới đây xin việc sao, “tên mù”?!

- hừ

- à phải rồi, hôm trước anh còn chuyện gì chưa nói với em không?!

- chuyện gì?!

- đại loại như những dấu hôn hay ...

- ừ nhỉ, là anh cố tình đấy

- cố tình?!

Hàn Băng Di cau mày nhìn hắn, Lâm Vũ Uy vất vả giải thích, thật chẳng biết từ bao giờ hắn nói nhiều hơn, lo sợ cô giận hơn

Hàn Băng Di khẽ cười đứng lên thì bị hắn nắm lấy kéo ngồi lên đùi mình. Rồi nhẹ nhàng xoay đầu cô lại mà hôn vào làn môi đỏ của cô

- oa.. Hôn ồi hôn rồi

- ghê thật nha

- ngưỡng mộ quá đi

- ước gì có một người chồng soái như vậy a

Đám nhân viên đứng ở cửa nhìn vào sau lớp kính, bọn họ chăm chú bàn luận về tin sốt dẻo hôm nay, trợ lý Hàn và Lâm tổng hôn nhau ở phòng chờ

- khụ khụ..

Tiếng ho khan phía sau làm đám nhân viên hoảng hốt, xoay người cúi đầu chạy về làm việc

- Vương phó tổng

- Vương Phó tổng

Vương Hạo Phong liếc sơ vào, cặp tình nhân kia cuối cùng cũng kết thúc, anh nắm lấy tay Dung Đình, gõ cửa

- vào đi

- chết mất, lỡ làm phiền bọn rồi

Vương Hạo Phong vờ ngây ngô, kéo kéo tay Dung Đình

- anh à, em thấy chúng ta có lỗi quá, làm gián đoạn bọn họ ...

Dung Đình phụ họa, làm vẻ mặt sợ sệt nắm lấy tay áo Vương Hạo Phong... Hắn thở dài nhìn đi nơi khác, Hàn Băng Di ngượng ngùng đứng lên, để tay sau lưng

- ưm...

- thôi không đùa nữa, khụ.. Hôm nay tôi thân chinh đến đây là để... Gửi thiệp cho hai người

- oa.. Chị và anh đám cưới sao?!

Hàn Băng Di cầm lấy tấm thiệp đỏ trên tay, xoay đầu nhìn hắn rồi lại cầm lấy tay Dung Đình

- chị à, chị hạnh phúc nhé

Nói rồi lại quay đầu nhìn hắn, bốn mắt vô tình chạm nhau, cô lại ngại ngùng quay đi, hắn vò mái tóc, đi lại khoác vai cô

- em còn trẻ, cưới sớm là gì?!

- đã gần thành bà già 23 tuổi rồi

- ngày mai về ra mắt

- ...

Cô chỉ đùa thôi mà, hắn đâu cần phải nghiêm túc như vậy, vội vàng phủ nhận thì lại bị hắn đá cho một câu

- quyết định rồi, không thể nói mà không làm

Ngày hôm sau, quả nhiên hắn đến đưa cô về nhà ba mẹ, lúc vừa gặp ba hắn, cô cố gắng cười thật tươi, Lâm Chủ tịch không những không nói gì với cô mà lại luôn khen cô rất thông minh, Lâm phu nhân thì khỏi cần

phải bàn luận, bà rất hài lòng với cô con dâu như thế này, giao thiệp giỏi, chỉnh chu, rất sáng láng, thông minh,...

Đến giờ cơm, Lâm phu nhân xuống bếp làm cơm, Hàn Băng Di vui vẻ đi theo, lại còn nói bà nghỉ ngơi, cô sẽ tự làm xme như quà ra mắt, Lâm phu nhân không biết nói gì hơn, cảm thấy con trai mình thật giỏi... Lâm Vũ Uy cũng chẳng bận, đi xuống bếp phụ giúp “bảo bối” của mình làm cơm, trông mới hạnh phúc làm sao!!! Hàn Băng Di cứ ngỡ, xem mắt thật rất khó, nhiều áp lực, thế mà giờ thì lại ngược lại hoàn toàn, vô cùng thoải mái...

Ngày hôm đó... Lâm Vũ Uy cũng chợt nhận ra... Tay nghề nấu ăn của cô có nhỉnh hơn chút đỉnh :))

Vài tháng sau, Dung Đình cùng Vương Hạo Phong sau đó tổ chức đám cưới rất linh đình, không thiếu sự góp mặt của nhiều minh tinh nổi tiếng, một đám cưới rất vui vẻ, Lâm Vũ Uy và Hàn Băng Di tất nhiên cũng tham gia, cả hai lại vẫn còn bận rộn hơn vì một tuần sau cũng là đám cưới của cả hai người

Cô và hấn dẫn nhau đi làm giấy kết hôn, chụp ảnh cưới các loại, đi xem đồ cưới...

Đúng như dự đoán, chiếc váy xoè kiểu công chúa màu trắng, Hàn Băng Di bận trông rất hợp, hấn bận bận bộ vest trắng, tóc có phần được chải chuốt cũng không khác hoàng tử là mấy, đi trên lễ đường, tay khoác tay, chờ cha đọc tất thấy, câu cuối cùng luôn làm cô run nhất

- ... Hai con chính thức là vợ chồng, cô dâu chú rể có thể hôn nhau...

Cô đảo mắt nhìn xuống, mọi người đều im lặng như chờ đợi, Lâm Vũ Uy nhếch môi, kéo cằm cô hôn lên đó, bên dưới đồng loạt vỗ tay hô lớn, Hàn Băng Di nhất thời đỏ mặt đi

- bảo bối, em không phải đang ngại chứ?! Chẳng phải chúng ta đã hôn rồi sao?!

- đó là quá khứ, còn bây giờ kìa... Là bây giờ...

Hấn khéo dài khoé môi, thơm lên má cô một phát, rồi cùng nhau đi xung quang chào hỏi

2 năm sau...

- baaaaaaa...

Tiếng một đứa bé la lớn, Lâm Vũ Uy trở người, lay người cô

- con gọi kìa em

- gọi ba ba nó mà...

Cô kéo mền lên che kín đầu, Lâm Vũ Uy ngáp ngáp dài nhìn đồng hồ ” 2 giờ ” lê từng bước đi đến chiếc nôi bên cạnh giường, một bé nhóc kháu khỉnh mở to mắt ôm chầm lấy cổ hấn, hấn đỡ dành rồi ôm luôn cậu nhóc lên giường nằm, nhừn là nằm bên ngoài bìa

- ba, ba muốn muốn...

Cậu nhóc rưng rưng ở mắt, chỉ chỉ vào chỗ ở giữa hấn và cô, Lâm Vũ Uy cau mày

- nhóc con, nằm ở đây, ngoan ba thương

- không chịu.. Oaaaa

Tiếng khóc lớn làm Hàn Băng Di giật mình, kéo soạt chiếc mền xuống, ôm lấy thằng bé mà ru

- Uy, anh không dỗ con?!

- con đòi nằm ở đây

Tay hấn chỉ chỗ ở giữa giường, mặt khó chịu nhìn đi hướng khác, Hàn Băng Di bất giác lắc đầu cười, lớn rồi nhưng vẫn giành chỗ ngủ với con sao?!

Thằng bé được mẹ ôm nín ngay, bò xuống nằm chính giữa giường, Lâm Vũ Uy và Hàn Băng Di...một nhà ba người

(Hoàn)

Cuộc sống đôi khi gặp nhiều bất lợi nhưng đừng vì thế mà đứng mãi ở đó, sao không tiến lên phía trước để có được hạnh phúc như thế này?!

Không cần luôn quá thông minh như các nhân vật trong chuyện nhưng vẫn hãy cố gắng suy nghĩ thật kĩ và hành động đúng đắn nhất...

Câu chuyện trên thật không có nhiều cảm giác ly kì, cũng không quá cuốn hút nhưng mình lại mong mọi người có thể thấy đâu đó mình trong một vài phân cảnh ^^

Cảm ơn mọi người đã theo dõi và ủng hộ, Su rất mong bình luận ý kiến của mọi người đây!!! Thật ra tự mình cũng cảm thấy câu chuyện ngắn quá, diễn biến lại quá nhanh :)) cảm thấy không hài lòng cho lắm ahahaha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-nhat-ban-gai-tong-tai>